

PERRY RHODAN

198

H. G. Ewers POSLEDNÍ BAŠTA

Přeložila Anna Štorkánová

Oba vědci měli na sobě uniformy, modré kombinézy Modré gardy, tajné služby bývalého plophoského Vůdce.

Na zcela jednoduchých uniformách bylo zvlášť nápadné velké písmeno V, rudě zářící na levé straně hrudi. Písmeno odpovídalo staré pozemské tradici a znamenalo victory, vítězství.

Tento symbol provázel Modrou gardu Iratia Hondra zprvu skutečně od vítězství k vítězství, později od jedné porážky ke druhé. Ovšem zde, v molkexové laboratoři základny, se pracovalo na tom, aby V bylo opět Symbolem vítězství, tentokrát definitivního.

Muži šeptem hovořili. Chápali důležitost své práce a věděli, co je čeká, pokud nebudou schopni předložit výsledky. Laboratoř se nacházela mimo vesmírné dopravní cesty, ale přesto se na neznámé planetě mohly najednou objevit pozemské lodě.

„Jednou na to musíme přijít," řekl Korda Trahub.

Mink Kohol přikývl. „Bud' budeme mít úspěch, nebo..." Nedomluvil, ale Trahub až příliš dobře věděl, co chtěl říct.

Kohol zamáčkl cigaretu a postavil se před ovládací pult pozitroniky. Nervózně bubnoval prsty do panelu a škul sebou, když zazněl signál ukončení výpočetního procesu. Prudce vytrhl fólii z tiskárny a přelétl ji očima.

„Nuže?" zeptal se netrpělivě plukovník Trahub, který na rozdíl od majora Kohola neuměl bez dešifrovacího přístroje přečíst vytištěné symboly.

Majorovi zazářily oči. „Tentokrát je úspěch jistý. Pozitronika vypočítala pravděpodobnost na jednadevadesát procent."

„Devadesát jedno procento není jistota," řekl zamračeně plukovník.

„Ale stoprocentní pravděpodobnost pozitronika vůbec nezná. Dokonce ani tehdy, když je jí zadán výpočet jedna plus jedna."

„Vysvětlujte to Vůdci," řekl Trahub. „Za úspěch nové zbraně

ručíme my. Ale dost řečí. Zapněte kameru a aktivujte nálož."

Major Kohol sáhl po ovladačích. Na stěně se rozzářila obrazovka, na které bylo vidět čtvercovou komoru se stěnami ze zrcadlového kovoplastu. Přesně uprostřed komory se vznášela, jako by ji držely neviditelné ruce, kovová koule o průměru devíti metrů. Zaujímala asi tisícinu prostoru.

Major se na ni skepticky díval. „Obávám se, že hmoty je mnoho... Měli bychom zdvojnásobit množství molkexu."

„Nesmysl. Stačí nula celá tři desetiny miligramu. Nemám v úmyslu vyhodit do povětří celou základnu."

Major se zasmál.

„Soustřed'te se na úkol," řekl ledově plukovník. „Odpálit!"

Kohol položil ruku na červené tlačítko a stiskl. Kdesi v neviditelné části laboratoře byl uvolněn hyperenergetický výboj. S rychlostí tranzice překonal vzdálenost půl kilometru od pokusné komory. Trahub a Kohol oslnění, zavřeli oči. Záblesk nebyl způsoben odpáleným molkexem. Byl to jen impuls, kterým se nálož aktivovala.

Molkex sám působil po odpálení hyperenergetickým impulsem bez jakéhokoliv světelného nebo zvukového efektu. Účinkoval totiž na 5D bázi, podobně jako gravitační bomba.

Molkex zmizel v hyperprostoru a strhl sebou množství hmoty, odpovídající jeho energii.

V místě, kde se vznášela ocelová koule, nebylo nic než vakuum pokusné komory. A ještě něco navíc: Major Kohol a plukovník Trahub se zděšením zjistili, že chybí první vrstva obložení stěn z kovoplastu. Molkex ji vzal sebou.

Oba vědci se vzpamatovali až za chvíli. „Nula celá tři desetiny miligramu!" zasténal Kohol. „Nikdo se neodváží použít takovou zbraň vůči planetě. Kolik tun molkexu obsahují rakety?"

„Dvacet sedm tun," prohlásil Trahub triumfálně. „S tím si Vůdce podrobí celou Galaxii, ale Země zahyne."

Deset minut poté, co Trahub nahlásil Vůdci úspěch posledního pokusu, byl ohlášen projev Iratia Hondra. Měl začít v šest hodin deset

minut místního času.

To bylo hodně brzy, ovšem nutno podotknout, že na Opposite trvá hodina pouhých třicet šest minut. Proto tak časný začátek pracovního dne. Opposite, třetí planeta zeleného slunce Whilor, se otočí kolem své osy za 14,4 hodiny. Pokud mělo zůstat zachováno dělení dne na čtyřiaadvacet hodin, musel se zkrátit počet minut ze šedesáti na šestatřicet.

V určenou hodinu byli lidé mimo službu, vyjma strážných. Nikdo ovšem neopustil pracoviště, protože právě tam byly reproduktory interkomu a z nich měl promluvit Iratio Hondro.

I v laboratoři panovalo ticho. Trahub a Kohol seděli bez hnutí a zírali na pestrý obrazec, vysílaný v přestávkách na společné vlně. Bezděčně zaujímal vojenský postoj.

Přesně v 6.10 se na obrazovce objevil Iratio Hondro. Krátké, vlnité, prošedivělé vlasy podtrhovaly hranaté obrysy hlavy a efektně kontrastovaly s potlačovaným svitem očí. Z této osobnosti vyzařovalo cosi zvláštního, čemu nikdo z čtyř tisíc Plophosanů na základně nemohl odolat.

Iratio Hondro si byl vědom tohoto účinku a využíval jej.

Kromě toho se vyznal v umění emocionálního přednesu a jakémukoliv věcnému sdělení dokázal dodat hloubku a sílu. Díky přístrojům mohl akusticky sledovat reakce posluchačů, třeba jejich zrychlený dech.

Vůdce nejprve podal přehled stávající situace, ovšem střežil se říci pravdu o událostech na Plophosu a především o pozadí těchto událostí. Revolucionáře, pocházející z jeho lidu, nazýval rebely, kteří se dávají mást uzurpátory a řekl, že jejich cílem je dostat Plophos pod nadvládu Země. O slovech Iratia Hondra nikdo nepochyboval, protože všichni Plophosané, žijící na planetě Opposite, , byli vychováni v duchu diktátorské ideologie. Nejprve se ozývaly jednotlivé hlasy, ale za chvíli už všichni přímo požadovali totální válku proti Impériu.

Iratio Hondro je chvíli nechal a pak utišil změt' hlasů velitelským gestem ruky. „Děkuji vám za důvěru, gardisté," pravil tišším, pohnutým hlasem, okamžitě ale pokračoval:

„V této chvíli mají Pozemšťané převahu, ale to jim nepomůže, protože my se nedáme vyprovokovat. Chápu, že snášíte vyčkávání jen se zaťatými zuby a krvácejícími srdci a ani mně není lépe tváří v tvář hrůzným činům, kterých se Pozemšťané dopouštějí na Plophosu. Ten Rhodan, který si nechá říkat Velký Administrátor, se šeredně přepočítá, jestliže staví na naší slabosti. Jednoho dne - a ten den je blíž než si kdo myslí - jej zasáhne pěst naší odvety. Zbraň, kterou vyvinuli vědci z Modré gardy, je nepřemožitelná. Ve vhodném okamžiku bude nasazena.“

Iratio Hondro se odmlčel a mezi posluchači opět vypukla bouře. Vůdcův vítězný obličej tajil spoustu myšlenek. Znepokojovalo ho, že pozemští vědci našli lék proti jistému viru.

Iratio Hondro použil tohoto uměle mutovaného viru u všech svých podřízených na exponovaných místech. Infekce končila smrtí během čtyř týdnů. Nikdo nemusel zemřít, pokud ovšem zůstal věrný. Dostal protilátku, která mu byla injekčně podávána každé čtyři týdny. Bylo to velice jednoduché.

Objev Pozemšťanů znamenal převrat. Ti podřízení, kteří zůstali věrní jen ze strachu, dostali nabídku ze Země na úplné uzdravení. Iratio Hondro byl nucen slíbit uzdravení i čtyřem tisícům gardistů.

Pak teprve propukla pravá bouře nadšení a Vůdce se usmíval. Jediným pohybem ztišil vášně a v 6.34 se chystal k vrcholnému bodu projevu. O zlomek vteřiny později nechal ruku klesnout a obrazovka pohasla.

Příčinou bylo červené světlo, pro diváky neviditelné, které zazářilo nad snímací kamerou. Centrála volala Vůdce.

Iratio Hondro vešel do oválné místnosti velitelství, která se podobala centrále vesmírného plavidla. Všichni důstojníci salutovali a Vůdce jim odpověděl pokývnutím hlavy. Rychlými kroky přešel k monitorům zaměřovačích přístrojů a ani se nemusel ptát, které z ukazatelů na stupnicích jsou důležité. Vůdcův obličej potemněl a oči se upřely na stupnici. Věděl, že před projevem byly údaje úplně jiné, a to byl důkaz, že zaměřený pozemský bojový křižník je schopný letu.

Iratio Hondro se nekonečně pomalu otáčel. „Jste si jistý, majore

Ragno, že se jedná o týž bojový křižník, který přistál na Pulse?"

„Ano, Vůdce. Nespustili jsme tu loď z očí. Zastavila a zaujala vyčkávací pozici. Podle rozkazu jsem vám dal vědět. Ostatně... Loď je poškozená. Patrně se jedná o..."

„Závěry ponechte laskavě mně," řekl ledově Hondro. „Ať už je ten křižník poškozený nebo ne, faktem zůstává, že zastavil přesně v tom místě, které je nejvýhodnější pro vynoření lodí s lineárním pohonem."

„Myslíte, že čeká na posily?"

Iratio Hondro jen přikývl.

„Ale nezachytili jsme žádný rozhovor," namítl major.

„Používejte hlavu k myšlení. Takový křižník má na palubě spoustu pomocných lodí a jednu jistě poslali pro pomoc."

Major Ragna sebou škubl. Výtku si zasloužil. Musel se moc snažit, aby neupadl v nemilost a zároveň neztratil čest. Přesto nedokázal spolknout otázku: „Možná bychom ten křižník mohli zničit...?"

„Váš návrh není špatný, majore, jen jste zapomněl, že pozemská flotila by neměla klid, dokud by nezjistila, odkud se na její loď střílelo. To už byste mohl rovnou dát Pozemšťanům souřadnice naší základny."

Major Ragna zbledl.

„Ovšem zapomenu na váš návrh, pokud k mé naprosté spokojenosti splníte rozkaz, který vám teď dám," řekl Hondro.

Major Ragna se postavil do pozoru. „Děkuji, Vůdce. Jsem vám k službám."

„A to se ani nezeptáte, o jaký úkol se jedná? No, já vám to prozradím: Vy a devatenáct dobrovolníků napadnete křižník."

„Rozdrtíme ho na prach!" zvolal major.

„Pitomče! Ne vy jeho, ale on vás!" sykl Iratio Hondro.

2.

Major Merk Nateby naslouchal vytí nárazového větru a šustění přesýpaného písku, které se podobalo vlnobití. Do tónů bouře zazníval ostrý hvizd antigravového generátoru. To znamenalo, že mu jsou stále v patách.

Hledalo ho komando ze základny Vůdce Hondra a on byl ještě nedávno šéfem její protivzdušné obrany. Bohužel se dopustil té chyby, že jednal uspěchaně a bez rozkazu.

Před dvanácti dny měl službu ve velitelské centrále základny. Zpozoroval náhlé objevení pozemského bitevního křižníku a okamžitě nasadil na celou sekci zaměřovači přístroje, pracující na bázi paprsků rychlejších světla. Křižník neletěl na Opposite, ale k metanovému obru jménem Pulsa a co bylo nejvíce překvapivé, za podivných hyperfyzikálních efektů na Pulse přistál.

Merk Nateby znal poměry na Pulse

a věděl, že velitel plavidla bude mít problémy. Proto si taky počkal, až bude moci zasadit lodi poslední ránu. Mezitím se pokusil spojit s Iratiem Hondrem, ale když přístroje zachytily hyperenergetické impulsy poblíž lodě, nečekal na nic a dal rozkaz k palbě.

Pak přišlo vystřízlivění. Hyperdimenzionální bytosti z Pulsy nepokračovaly v útoku, ale zmizely v hyperprostoru. Lod' nebyla zasažena a její velitel dal rozkaz ke startu.

Vůdce si za žádnou cenu nepřál obrátit pozornost Pozemšťanů k planetě Opposite. Pro omyl svého majora neměl omluvu. Nateby nečekal na jeho hněv a raději hned utekl.

Major zůstal absolutně věrným příslušníkem Modré gardy a útěk mu mohl zachránit čest. To byl starý zákon gardistů.

Jeho cílem byl pramen Muddy Water v poušti. Zachráněn bude až dorazí ke studni. Nateby se usmál. Jeho šance byly tak jedna ke stu tisícům. Pokud ho nenajde komando, zahubí jej poušť.

Seržant Holgan strhl vznášedlo a zaklel. Nápor bouře popadl malé vozítko, otočil je bokem dopředu a naplnil vnitřek drobnými, drsnými zrnky písku.

Mladý poručík se rozkašlal, a jak si otíral rukávem ochranné brýle, nepříjemně to zaskřípělo. Písek byl všude.

„Seržante! Kam se s tím cpete?“ zařval, ale další závan větru mu vzal dech. Tentokrát to schytali zepředu a vznášedlo opět změnilo kurs. Poručík v duchu proklínal rozkaz, ale to mu nebránilo pokračovat v pronásledování. Major Nateby prostě jednal bez rozkazu

Vůdce, a tak byl poručík povolán do pátracího komanda.

Poručík Nasaro věděl, jaké šance má uprchlík v noci v písečné bouři. Nejspíš bude ležet za první dunou a oni ho najdou až po nasazení přístroje, který pomocí infračervených paprsků odhalí lidské tělo zasypané pískem.

Infraoptika zareagovala už několikrát, ale tepelné vyzařování pocházelo z metr dlouhých pouštních jezevců, kteří byli jedovatí a žili tu v koloniích po stovkách.

Jak vyjde slunce, bude všechno vypadat jinak. Bouře se utiší a v písku bude dostatek stop.

Poručík Nasaro naladil komunikační vlnu komanda. „Tady komando jedna. Dvojka, trojka, čtyřka, ozvěte se!”

Velitelé se jeden po druhém hlásili. Nasaro, který byl koordinátorem zásahu, vydal rozkaz, aby pokračovali deset kilometrů západním směrem, a tam zaujali vyčkávací pozice.

Seržant Hito odporoval. Prohlásil, že se Nateby nemohl dostat tak daleko a že by měli zůstat, kde jsou.

„Návrh se zamítá! Nateby šel k západu a to nejrychleji, jak mu jen bouře dovolovala.”

„Dovolte, kdybych já utíkal, vyhledal bych si úkryt a počkal, až pronásledovatelé ztratí trpělivost.”

„Vy ale nejste na útěku. Nebo snad chcete být?”

Poručíkovi se dostalo v odpověď jen zaklení. Hito vypnul přijímač a Nasaro hned po něm. Teprve teď si uvědomil, že se bouře utišila. Když se otočil, viděl na temném horizontu cosi, co vypadalo, jako by někdo rozstříkl po obloze zelenou barvu. Ale to jen slunce zalévalo nejvyšší vrcholek hor.

„No prosím,” spokojeně vydechl Nasaro. „Za chvíli ho máme.”

Díky rychlé rotaci planety Opposite slunce prudce stoupalo nad hory a konečně zalilo svým světlem i poušť. Temná zůstala jen západní úbočí, holá, bezútěšně pustá a hrozivá.

Poušť se v tomto nejužším místě díky přesýpání dun neustále měnila. Hory byly z bazaltu. Na jejich úbočích ležela napadaná suť a vítr odnášel zvětralý písek dál do roviny. Teď se vítr utišil a jen

chvílemi čeřil hřebeny dun.

Pro poručíka byly vlny písečných dun přehledným listem, ze kterého lze bez námahy číst. Návětrná strana skýtala tmavá útočiště, přehledná jen z bezprostřední blízkosti. V jednom takovém se musel skrývat Merk Nateby, alespoň podle mínění poručíka Nasara.

„Záchytné pozice dosaženo!" hlásil seržant Holgan.

„Nasnídejte se," odpověděl poručík Nasaro. „Já budu dávat pozor." Poručík byl dokonale vycepovaný voják a nic víc. V šesti letech ho vzali rodičům a dali do kadetní školy Modré gardy. Od počátku mu bylo vštěpováno pohrdání všemi civilisty a kdyby se jej někdo ptal, za co bojuje, nerozuměl by. Jemu stačilo, že hájí čest Modré gardy a že existují nějaké ideály, to netušil. Ale charakter měl a na jiné planetě by se možná stal velkým mužem.

Po čtvrt hodině seržant Holgan vystřídal poručíka a Nasaro se pustil do svého balíčku. Byl po všech stránkách ubohý. Hon na utečence byl na nejnižším stupni důležitosti. Okoralý chleba nebyl dobře zabalený a byl plný jemného pouštního prachu. Teprve cigareta na konec za něco stála. Nasaro se melancholicky díval do obláčku kouře.

Pípnutí interkomu jej vytrhlo z tohoto rozpoložení. Natáhl se k přístrojové desce vznášedla, kam byl přístroj zabudován a ohlásil se: „Poručík Nasaro, pátrací oddíl."

„To je vám podobné," zazněl posměšný hlas a poručík si oddechl. Cekal nadřízeného, a tohle byl jen poručík Kuriuh, který mu neměl co poroučet.

„Co je?" zavrčel Nasaro.

„Nejdřív tohle: Volám v pověření Vůdce. Dává se ptát, jestli už máte Natebyho."

Nasaro byl překvapený i polekaný zároveň. „Vůdce se zajímá o Natebyho? Proč?" A protože Kuriuh neměl ponětí, Nasaro pokračoval, ale s ohledem na to, že někdo odposlouchává:

„Během hodiny nám vběhne do rány. Máme příznivou pozici."

„To si dovedu představit. V každém případě bych na vašem místě přitlačil. Vypadá to, že Vůdce vás bude potřebovat."

„Děje se něco zvláštního?"

„Nevím o ničem. Teda pokud není zvláštní to, že major Ragna sháněl dobrovolníky na cestu rovnou do nebe. Jen dvacet. Mě nechtěl... Ale říkám ti, pospěšte si!"

„Spolehni se! Vyslídím ho a hned jsem zpátky." Poručík Nasaro vypnul interkom a zapnul vysílačku ve své přilbě. Dal rozkaz opustit pozici a vyrazit západním směrem.

Když se noční vítr utišil, Merk Nateby vylezl z úkrytu a uvázal si na hlavu hedvábný šátek. Stejně jako jeho pronásledovatelé neměl smysl pro krásu této divoké krajiny. Nezúčastnění lidé by jistě byli okouzleni hrou barev na štítech hor, ale pro něj existovala jen místa, která skýtala úkryt a kde byl stín. Nad pouští panovalo přízračné ticho, jen chvílemi zaharašil pohybující se písek. Hukot antigravového generátoru by v řídké atmosféře na Opposite musel být slyšet na kilometry daleko.

Situace se nezměnila ani po dvou hodinách a to bylo znamením, že se lest podařila. Nateby měl jen malou zásobu potravin a vody a jeho pronásledovatelé to věděli. Jistě předpokládali, že se pustí přímo k prameni.

Nateby riskoval dehydrataci, ale jeho postavení bylo i bez toho sebevražděné.

Byl si příliš jistý, a to byla jeho zkáza.

Bzučení generátoru zaslechl až v okamžiku, kdy opustil úkryt. Okamžitě zase sklouzl zpátky a srdce se mu rozbušilo. Ještě byla možnost, že jej nezahledli.

Tato naděje se ale ukázala lichou. Bzučení přešlo v ostrý svist, jak se vznášedlo blížilo. A pak se vmísil ještě jeden tón, jen o oktávu vyšší. Merk Nateby věděl, že prohrál. Ten druhý zvuk znamenal přílet dalšího vznášedla. Jistota porážky mu vrátila klid.

Pomalou se zvedl, pečlivě si oprášil písek z kombinézy, stáhl si hedvábný šátek a předpisově jej uvázal na krk. Pak vyšel na hřeben duny a okamžitě uviděl první vznášedlo. Druhé nebylo vidět, jen písek, zvířený jeho letem, a ze stran se blížily poslední dvě.

Merk Nateby čekal na své pronásledovatele ve vojenském postoji.

Čtyři vznášedla dosedla, posádka vystoupila a muži kráčeli k majorovi s odjištěnými zbraněmi v rukou. Zastavili se tři metry před vyšším důstojníkem a salutovali. Pak k němu přistoupil mladý poručík a se sklopenýma očima odepnul z majorova opasku láhev na vodu a váček s potravinami. Těžkou zbraň mu ponechal.

Major Nateby věděl, co bude následovat a sevřel rty. Když padl výstřel, dokázal nedat najevo bolest.

Jednalo se o rituál, opakovaný na Opposite už desítky let. Pokud se gárdistovi, který se dopustil trestného činu, podařil útek ze základny, byl ponechán naživu. Trest sestával z toho, že mu byly odebrány potraviny a voda a pravé stehno bylo prostřeleno paprskem, tenkým jako jehla.

Před Natebyho očima se roztančily rudé kruhy a major se soustředil jen na to, aby vydržel ve vzpřímeném postoji. Jako z dálky slyšel cvaknutí podpatků, jak pronásledovatelé salutovali, generátory zabzučely a vznášedla se zvedla.

Pak jej bolest zavalila s takovou silou, až zasténal. Vykročil a ke svému překvapení dokázal jít, byť pravou nohu táhl za sebou. Takto k prameni nedojde. Bezděčně se dotkl pažby těžké zbraně, kterou za normálních okolností používal při bojovém nasazení. Nyní jej měla chránit před zvěří a pokud nedojde k prameni, usnadní mu umírání.

3.

Major Merk Nateby se vlekl horkým pískem a o dvacet kilometrů dál východním směrem panovala horečná činnost.

Na dokonale maskované katapultovací startovací dráze stála malá disková loď.

Jednalo se o plavidlo Bluesanů. Modří, nazývaní tak podle barvy svého těla, byli nejnebezpečnějšími nepřáteli všech humanoidních ras Galaxie. Jediní Pozemšťané dokázali

vyvinout zbraň, která prorazila dosud nepřekonatelné molkexové pancíře blueských plavidel. Pak to ovšem šlo s Modrým Impériem rychle z kopce. Jejich lodě stále ještě bloudily prostorem a stávaly se snadnou kořistí pirátských Skokanů.

Lod' stála už několik měsíců v odlehlém hangáru a posádka putovala mezi celami a místnostmi vyslýchajících důstojníků.

A najednou se objevili na veřejnosti: Lod' i posádka.

Na palubě diskové lodi byli zatím příslušníci Modré gardy a v zádech jim stáli důstojníci. Každých pár minut se hlásili pomocí přístroje upevněného na zápěstí. Všichni byli nervózní, řvali na sebe a pobíhali jako vyplašené slepice. Za akcí stál Vůdce osobně a každý věděl, co by znamenala jediná chyba.

Dvacet dobrovolníků se zatím shromáždilo v důstojnické jídelně. Major Ragna seděl vedle Iratia Hondra a kouřil.

„Přihlásili jste se dobrovolně," začal Vůdce svým úsečným a přesto strhujícím způsobem. „Děkuji vám. Nemusím připomínat, jak je mi zatěžko posílat své nejlepší muže do akce, ze které není návratu." Pozorně si prohlédl obličej, velmi bledé v namodralém světle místnosti, jejichž výrazy prozrazovaly hrdost. Odkášlal si a pokračoval: „V jedenáct hodin místního času nastoupíte do ukořistěné diskové lodi. Vzhledem k tomu, že nám nejsou jasné všechny funkce a není čas je ovládnout, bude přítomna i původní posádka. Vy se postaráte o to, aby disková lod' napadla pozemský křižník. Musí to vypadat jako zoufalá akce blueského komanda. Co bude dál, zůstává na uvážení majora Ragny."

Iratio Hondro se otočil k veliteli: „Ruce máte svázané natolik, že nemůžete uniknout z planetárního systému Whilorova slunce. Dále: Pozemšťané nesmí najít lidskou posádku, ať už živou či mrtvou. Pokud to bude nutné, musíte lod' obětovat. Vyjádřil jsem se dostatečně srozumitelně?"

Major Ragna se napřímil: „Slibuji vám, že žádný z nás neuhne. To raději zvolíme smrt."

„K čemu tolik slov?" prohlásil hubený poručík s divoce planoucíma očima. „Jsme hrdí na to, že můžeme sloužit svému Vůdci. Ať žije Iratio Hondro! Smrt Pozemšťanům!"

V příštím okamžiku vypadala důstojnická jídelna spíš jako místnost k vydávání pokrmů v blázinci. Dobrovolníci ze sebe řevem dostávali strach a opájeli se vlastní důležitostí.

Iratio Hondro je chvíli nechal. Věděl, co je dlužen těm, kteří jdou pro něj na smrt. Ani na okamžik však nepodlehł jejich nadšení. Pro něj byli jen pěšci v šachové partii, obětovaní proto, aby se zachránil král. Na Bluesany nemyslel vůbec.

Konečně Vůdce vstal a okamžitě bylo ticho. Zvedl ruku, naznačil prsty písmeno V a odešel. Jakmile byl z dohledu, ztratil svůj klid a jistotu. Skočil na běžící pás, který jej dopravil do hlavní výtahové šachty a ve velitelské centrále se dal informovat o pozicích pozemského křižníku. Mohl se uklidnit, protože nic se nezměnilo.

Přesně v 11.30 místního času nastoupilo komando pod velením majora Ragny na diskovou loď. Zajatí Bluesané byli na svých místech.

Major klidným hlasem vykázal svým lidem jejich místa. Nešlo jen o hlídání Bluesanů, někteří měli samostatné úkoly.

Major se posadil do velitelského křesla, připoutal se a skepticky se podíval na přístroj, který měl umožňovat dorozumívání mezi nimi a Bluesany. Položil několik otázek a bývalý kapitán je pomalu a s odporem zodpověděl. Ragna mohl jen doufat, že mu řekl pravdu.

Dodatečně zabudovaný interkom zapípal. „Start povolen za třicet sekund,“ zazněl nezúčastněný hlas z řídicího centra.

Major Ragna stiskl tlačítko alarmu, aby varoval posádku a zaposlouchal se do hlasitého tikání odpočítávacího. Na nule bezděčně napnul svaly, ale očekávaný efekt se nedostavil. Činnost katapultovacího zařízení a tlakových neutralizátorů uvnitř lodi byla dokonale koordinovaná a start se dal poznat jen na příslušných přístrojích.

Existenci základny neprozrazoval jediný detail, tak dokonale byla zamaskována. Člověk by mohl letět v kluzáku těsně nad ní a pokud by neměl vyhledávací přístroje, nenašel by ji.

Motory diskové lodi byly zapnuty až mimo atmosféru planety. Až dosud se pohybovali díky gravitačně energetickému katapultovacímu zařízení. Stejně tak se probudila aktivita posádky. Každý znal přesně svůj úkol a všichni byli mimořádně inteligentní a dokonale vycvičení. Na vzdělání vojáků věnovala diktatura neomezené prostředky.

V souladu s plánem nařídil Ragna kurs ke čtvrté planetě, kterou Pozemšťané pokřtili Pulsa. Z odposlouchaných hovorů se vědělo, že Pozemšťané byli až trestuhodně bezstarostní až do okamžiku, kdy dal Merk Nateby rozkaz ke střelbě.

Majora Ragnu zamrazilo, když přelétal nad povrchem metanového pekla čtvrté planety. Byl div, že z něj pozemská loď vůbec unikla. Po jednom obletu Pulsy nabrali kurs k pozemskému křižníku. Mělo to vypadat, jako by Bluesané byli pořád v blízkosti Pulsy a teprve teď objevili uniklou loď.

Major Ragna byl spokojen. Bluesané pracovali dobře. Disková loď se vynořila z lineárního prostoru ve vzdálenosti pouhé jedné světelné minuty od pozemského křižníku, o čemž ale Bluesané neměli ani ponětí. Letěli na smrt zcela nepřipraveni.

Dobrovolníci měli pro talířové palice, jak Bluesanům říkali pro zvláštní tvar hlavy, jen posměch. S šibeničním humorem se bavili na jejich účet, dokud jim major Ragna neřekl, že překládači přístroj je po celou dobu v chodu. Pak přestali a snad se i zastyděli, protože si uvědomili, že tyto bytosti jdou také na smrt, a nechovají se ani z poloviny tak neuroticky jako oni.

Krátce před opuštěním lineárního prostoru major Ragna kradmo pokynul dvěma mužům, a ti popadli jednoho Bluesana za modrou paži a odtáhli jej pryč. Ragna zavřel oči. Až křižník opětuje střelbu, bude tento Bluesan vyvržen do prostoru, aby Pozemšťané měli důkaz, kdo je napadl.

Ragna se v duchu ptal, jestli Pozemšťané vůbec budou střílet. Co když se jen pokusí loď zajmout? Pak tyto myšlenky odvrhl. Loď musí být pilotována tak, aby Pozemšťané neměli jinou možnost obrany než střelbu.

Na ovládacím pultu zaplálo červené světlo a major Ragna uchopil mikrofon palubního interkomu. „Hovoří k vám velitel. Během třiceti vteřin vstoupíme do normálního prostoru. Odjistit všechny zbraně. Jakmile bude zaměřen cíl, zahájíte bez dalšího rozkazu palbu!“

Sotva byl rozkaz vysloven, loď se vynořila z lineárního prostoru. Na obrazovce se opět rozzářily hvězdy a na monitorech lokalizátorů se

objevila pozemská loď.

Při prvním záblesku se major Ragna bezděčně přikrčil, ale byla to jeho vlastní zbraň. Bitevní křižník aktivoval ochranné pole a střela se rozplynula v zářící bublině.

Ragnu napadla šílená myšlenka: Co kdyby se vrhl na pozemskou loď a nechal explodovat svou? To by ochranné pole nedokázalo eliminovat. Pak ale tuto myšlenku zavrhl. Zničením své lodi by Hondrovi nepomohl.

Bylo potřeba vylákat velitele pozemské lodi z ulity. Disková loď byla vzdálená jen dvacet světelných vteřin. V tom okamžiku Pozemšťané odpověděli. Střely nebylo vidět hned, protože měly rychlost světla a pro lidské oko byly viditelné až ve chvíli, kdy byly pryč.

Malou loď naplnilo uši drásající skřípění. Major Ragna neviděl nic, ale na rtech mu utkvěl vítězný úsměv. Tak šel na smrt a s ním dobrovolníci démonického diktátora.

4.

Palubní přístroje ukazovaly 30. červenec roku 2329 pozemského času a 23.05.31 hodin.

Před pěti minutami a jedenatřiceti vteřinami byla večerka a v ubytovnách mužstva panoval klid.

Podplukovník Nome Tšato, velitel LIONU, si potrpěl na disciplínu. Přísně odlišoval službu, volný čas a noční klid, ačkoliv na lodi v prostoru neexistoval den a noc ve smyslu běžném na planetě, otáčející se kolem své osy a Slunce.

Čas počítali podle planety, od které byli vzdáleni 48 333 světelných let. Tato planeta se jmenovala Země.

Uvedená vzdálenost se vymyká lidské představivosti - ve skutečnosti je nepochopitelná už jedna světelná vteřina. Za jednu vteřinu - časové rozpětí, ve kterém lidské srdce udeří jen o něco více než jednou — urazí světlo vzdálenost 300 000 kilometrů. Když si připomeneme, že minuta má šedesát vteřin, hodina 3 600 vteřin a den 86 400 vteřin, pak si lehce spočítáme, že světlo za jeden jediný den

urazí přibližně 26 miliard kilometrů. A teď si představte 48 333 světelných let..!

Dokud člověk nevěděl, že mezní hodnota rychlosti světla platí jen v 4D einsteinovském vesmíru, a zeje možné využívat pohybu i v jiných dimenzích, byla tato vzdálenost nepřekonatelná.

Dnes už bylo všechno jinak, a přesto mezi Slunečním systémem a současnou pozicí lodi LION zela propast. To proto, že LION byl po osudné mezihře na Pulse neschopen letu hyperprostorem. Prostředky, které byly k dispozici, nestačily napravit škody. Jedinou nadějí velitele a osmisetčlenné posádky byla pomocná loď typu Pulec. Nome Tšato ji po špatných zkušenostech v soustavě Simban poslal zpátky. Velel jí poručík Walt Heintman.

V této chvíli velel LIONU Dan Picot a Nome Tšato spal.

Picot dřepěl na můstku a poslouchal uklidňující zvuk agregátů. Přestože monitory zaměřovačích přístrojů už devět dní neukazovaly nic, byl neklidný a nervózní. V poslední době příliš kouřil a i teď sáhl po cigaretě.

„Srním, Dane?“ zazněl melodický hlas, který měl zvláštní uklidňující účinek.

Picot vzhlédl. Proti němu se posadil asi padesátiletý, silný a holohlavý muž. Na sobě měl uniformu poručíka flotily Impéria, ale podle visačky byl psychologický poradce velitele lodi. Tento muž byl trojnásobný profesor, doktor psychologie a jmenoval se Einar Holgsen.

Picot se zatvářil kysele. „Prosím,“ řekl a přisunul k němu krabičku cigaret: „Poslužte si!“

Einar Holgsen se usadil v otáčecím křesle, zapálil si a nedbale přehodil nohu přes nohu. „Příjemný klid, co?“

„Jak se to vezme,“ zavrčel Picot. „Mně osobně by bylo milejší, kdyby bylo co dělat. A ono brzy bude.“

Psycholog se s porozuměním usmál. „Narážíte snad na našeho velitele?“

„Lev se stáhl do své jeskyně,“ řekl Picot a svíral prsty, „prý aby si odpočinul. Jenže jak ho znám, přemýšlí, jak nás zaměstnat.“

„Chvályhodný úmysl," prohlásil Holgsen.

Picot se nedůvěřivě zadíval na psychologa. „Tyhle umělé zaměstnání..." řekl pomalu, „vedly jen k tomu, že první loď LION byla roztržštěná v sektoru Simban. Její následovnice téhož jména je v současné době nemožná jak kachna se zlomenými křídly. Někdy tak uvažuji, jestli se dám najmout na třetí LION."

Einar Holgsen rozesmál až mu zrudly tváře i pleš. Dan Picot se na něj nejdřív zaraženě zadíval, a pak se naštvál. Když se ale Holgsen nepřestával smát, nakonec se rozesmál taky. Ostatní důstojníci se začali otáčet.

Holgsen naráz umkl. Setřel si slzy, zamrkal a nasadil vážnou tvář. „Čemu se vůbec smějete, Dane?" zeptal se nevinně.

Picot se zarazil. „Čemu..?" opáčil a praštil pěstí do stolu. „Vy jste ten nejnestydatější..." Zhluboka se nadechl, pak se opřel v křesle a zavrtěl hlavou. „Promiňte! Chtěl jsem říct, že jste ten nejrafinovanější psycholog. Asi jsem se choval nemožně, co? Nechtě toho!" mávl rukou, když se Holgsen chystal odpovědět. „Mám vůči svému veliteli špatné svědomí. Samozřejmě je nesmysl tvrdit, že Nome Tšato je vinen tím, že každou loď jménem LION pronásleduje smůla. Ve skutečnosti..." a jeho oči se najednou dívaly kamsi skrz Holgsena, „jej ztráta prvního LIONU zasáhla víc než kohokoliv jiného. Víte, pro něj je vesmírné plavidlo o hodně víc než jen zázrak techniky, pro něj to je něco jako domov. Visí na své lodi a přitom ví, že ji nesmí stavět výš než svou povinnost."

Einar Holgsen se zvedl. „Na něco jste zapomněl, Dane. Takhle nemyslí jen Nome Tšato, ale i vy - a mnozí další z posádky. Teď vás musím opustit. Potřebují mě i jinde."

Dan Picot přikývl. Byl jako proměněný. „Děkuji za ošetření. Myslím, že u ostatních pacientů dosáhnete stejného úspěchu."

„Vy jste byl příjemný pacient, Dane."

Bohužel jsou i lidé, na kterých mé umění ztroskotává." Povzdychl si. „U Arkonidanů bych to měl lehčí. Pozemšťané nesnášejí nečinnost."

Dan Picot se díval za psychologem, a pak rázně vykročil k

přístrojům. Nebyl ještě ani v polovině vzdálenosti, když zaměřovači přístroje spustily optický i akustický poplach.

Podplukovník Nome Tšato neosnoval žádné temné plány, jak se domníval jeho první důstojník. Nejprve se věnoval svému soukromému deníku, pak se svalil na postel a okamžitě usnul.

To bylo ve 23.50.

Ve 23.54 ho vzbudilo zadrnčení interkomu.

Nome Tšato se probral až když stál před přístrojem. Zmáčkl tlačítko a na monitoru naskočil obraz tváře Dana Picota. Zív! a zeptal se: „Co je?“

„Poplach ze zaměřovače, pane. Neznámé plavidlo opouští sektor Pulsa a pohybuje se směrem k LIONU.“

Nome Tšato zpozorněl. „Pokuste se je identifikovat a vyhlase pohotovost. Jdu na můstek.“ Aniž by počkal na odpověď, vypnul interkom a vyběhl z kabiny. Uniformu si zapínal až cestou. Když skočil do šachty antigravitačního výtahu, rozezněly se po celé lodi poplachové sirény.

Na LIONU bylo náraz živě. Dveře klapaly, po chodbách dusaly stovky nohou a všude zněly rozkazy.

Když si šel Nome Tšato odpočinout, můstek byl tichý a temný jako prázdné kino. Teď se podobal rejdišti čarodějnic. Důstojníci mluvili do svých mikrofónů, přístroje bzučely a oťrásaly se a monitory zaměřovacího přístroje byly orámované blikajícími kontrolkami. Všem zvukům vévodil jediný: tlumené hučení reaktoru, přiškrceného na minimální výkon.

Nome Tšato došel na své místo a ucítil jemné vibrace podlahy. Dan Picot se zvedl a podal hlášení.

„Děkuji,“ odpověděl Tšato. „Identifikovali jste je?“

„Ano, pane,“ odpověděl Picot chraptivým hlasem. „Beze vší pochyby se jedná o lehkou loď Bluesanů. Je to zcela nepochopitelné, pane.“

„Co?“ Oči Nome Tšata se zabořily do tváře důstojníka.

„Pane! Loď této třídy nemůže nijak ohrozit křižník. Buďto velitel zešílel, nebo...“

„Nebo má za lubem nějakou čertovinu," dokončil Tšato a chladně se usmál, až Picotovi naskočila husí kůže. Tšatův oslnivě bílý chrup až neskutečně kontrastoval s jeho úplně černou pletí. Kývl Picotovi a složil své dva metry dlouhé tělo do křesla. Picot zaujal své místo prvního důstojníka po jeho boku a ještě než se usadil, Tšato už si ověřoval poslední údaje zaměřovače. Pak si přitáhl mikrofon interkomu a naladil přístroj na obecnou frekvenci.

„Hovoří k vám velitel," promluvil klidným hlasem. „Plná bojová pohotovost, obléknout skafandry. Rozkaz veliteli palubních zbraní: Očekávat

opětné vynoření lodi z lineárního prostoru, energetické střely nastavit na třetinový výkon, souřadnice dodá pozitronika. Pozor! Dvě třetiny úderné síly musí zůstat v pohotovosti! Je pravděpodobné, že let Bluesanů je jen zastíracím manévrem. Rozkaz pro velitele pohonné jednotky: Buďte připraveni na úhybný manévr s vertikálním kursem. Rozkaz centrále zásobování proudem: Projektory ochranného pole do pohotovostního režimu, ale zatím je nespouštět. Počítejte s tím, že v případě nezbytí budou muset být zapojeny během desetin vteřiny. Potvrďte příjem!"

Hučení reaktoru, vyrábějícího proud, přešlo v temné dunění. Těsně po sobě se hlásili jednotliví důstojníci, oslovení v rozkaze a LION byl připraven k boji.

Nome Tšato se podíval na velitele palubních zbraní. Ten si právě špičkami prstů přejížděl spouště svých děl, které se podobaly klaviatuře varhan. Po každém dotyku se rozsvítila další zelená kontrolka. Hrozná síla zbraní bitevního křižníku byla schopná zničit celou planetu. To ale musel vědět i kapitán lodi Bluesanů a pokud nezmění kurs...

„Vstup do lineárního prostoru, pane!" hlásil Dan Picot.

Nome Tšato se otočil. Zelený bod zmizel z obrazovky, jako by tam nikdy nebyl, ale Nome Tšato věděl, že loď je v meziprostoru chráněná před zaměřením a že se blíží.

„Pozor! Veliteli děl: Vysunout věže. Na povel Pal! vypálit poloviční salvu. Centrále zásobování energií: Projektory ochranného pole spojit

se zaměřovačem! Potvrďte příjem!"

Sotva přišla poslední odpověď, znovu zavly poplachové sirény. Do toho zaznělo z reproduktorů, zapojených na nejvyšší hlasitost: „Lod' Bluesanů se ve vzdálenosti jedné světelné minuty vynoří z lineárního prostoru!"

Tšato tohle hlášení nepotřeboval. Výsledky pátrání zaměřovacího přístroje byly automaticky přenášeny na řídicí pult před jeho křeslem a tvar a množství hmoty bylo zaneseno v diagramech, stejně jako se obrysy objevily na obrazovkách. Z energetického diagramu bylo patrné, že nepřítel okamžitě po vynoření vystřelil.

Nome Tšato věděl, že LION není ohrožen. Ochranné pole už bylo zapojeno a bez problémů svedlo a rozptýlilo energii do prostoru.

Nebezpečné mohlo být něco jiného: kurs diskové lodi.

Výpočty, získané palubní pozitronikou během zlomků vteřiny, se začaly objevovat na úzkém monitoru na pultu Nomeho Tšata. Kapitán okamžitě pochopil, že při dodržení dosavadního kursu lodi je kolize obou plavidel nevyhnutelná. Ochranné pole by jistě dokázalo eliminovat prostý náraz, ale pokud by explodovaly reaktory a akumulátory diskové lodi, pak by byl výsledek víc než pochybný.

Těžkému poškození LIONU se dalo zabránit jen tím, že buď se křižník vyhne, nebo diskovou loď zničí ještě před nárazem.

Nome Tšato se rozhodl pro druhou možnost. Stále ještě se obával Lsti a nepřítel možná čekal právě jen na to, až se LION pokusí vyhnout. Povel k palbě byl vysloven.

Lod' Bluesanů zmizela jako mýdlová bublina a zanechala po sobě jen obláček průsvitného plynu.

Nome Tšato si otřel pot z čela. „Šílenci!" říkal si sám pro sebe, „co si od toho slibovali?"

„Já nevím," prohodil vedle něj Dan Picot. „Kdybych byl v jejich postavení, každý mnou pohrdal, pronásledoval mě, snad by byla sebevražda touto cestou nejlepším řešením."

Tšato přikývl. „Opravdu museli být zklamáni, že se jim nepodařilo zničit nás na Pulse, kde jsme byli bezbranní."

„Jste si jistý, že ty atomové rakety byly vypáleny z lodi Bluesanů?"

zeptal se Picot.

„Ovšem, nemáme pro to žádný důkaz. .." Nome Tšato se zamyšleně zadíval na monitory, zobrazující planetární systém Whilorova slunce, „...jenže kromě nich a nás tu nikdo není." A najednou se prudce otočil, když se rozzářilo signální světlo z pracoviště zaměřovačů. Rychle naladil interkom na vlnu zaměřovači stanice a ohlásil se.

„Tady jsou zaměřovači, poručík Kurella. Pane, naše přístroje zaznamenaly tělo ve skafandru. Vzdálenost třicet světelných vteřin. Kurs směr LION."

„Dane, převezměte velení, já se jdu podívat na ten nález," a dlouhými kroky opustil centrálu. Nemohl tušit, že ten Bluesan není žádný důkaz, jen jej má ještě víc zmýlit.

Hlava Bluesana byla po explozi lodi oddělena od těla, ale zachovala si všechny charakteristické znaky. Nome Tšato dal prozkoumat skafandr, ale nenašel nic, co by vrhalo světlo na přítomnost Bluesanů ve Whilorově systému. Kapitán nařídil pohrbit jej v prostoru a mlčky salutoval u šachty, kterou tělo vyklouzlo z lodi.

Na můstku čekalo Nome Tšata překvapení. Dan Picot si dal poslat souřadnice pohybu mrtvého těla a pravil: „Víte, co je mi divné, pane?" A sám odpověděl: „Podle dat musel Bluesan opustit loď poté, co jejich loď zahájila palbu, ale ještě dříve, než jsme ji my opětovali. Kdyby loď už byla zasažena, měl by důvod vystoupit, ale takhle..."

Nome Tšato pokrčil rameny. „Nedramatizujte to, Dane. Jistě mu bylo jasné, že už první salva zničí jeho loď. Proč by tedy čekal na dopad střel? A když už měl zemřít, dal přednost smrti ve vakuu, o tom svědčí to, že měl otevřenou helmu."

Picot chtěl odporovat, ale neudělal to. Pravděpodobně to bylo tak, jak říkal Tšato.

5.

Robot sklouzl po suti a skončil v místě, které tvořilo hranici mezi horami a pouští. Na okamžik to vypadalo, že tam zůstane ležet, pak ale jeho krátké, lopatkovité přední končetiny začaly hrabat a robot ve chvílce úplně zmizel.

Dva muži v kombinézách Modré gardy seděli na malých skládacích židličkách a polohlasem se bavili.

Poručík Jarin pozorně sledoval ukazatel hmoty. Ještě před několika vtečinami oznamoval přítomnost kovoplastového robota, a nyní už jen elementy, obvyklé v poušti. Poručík se otočil ke svému společníkovi: „Co říká váš zaměřovač?"

„Ukazatel je na nule." Seržant Lubbow zaklepal na stupnici přístroje. „Ani se nehne."

„V tom případě můžeme ukončit pokus s variantou MOLE." Nabídl seržantovi cigaretu a oba se zadívali do pouště.

„Takže," řekl Jarin, když dokouřili, „náš krtek by měl dosáhnout cílový prostor. Teď se podíváme, jak si poradí s pavoukem." Zvedl k ústům přenosný interkom: „Tady poručík Jarin, testovací stanoviště. Pokus s variantou MOLE proběhl uspokojivě. Pošlete, prosím, jeden exemplář varianty SPIDER."

„To jsem zvědavý, kdo vyhraje," poznamenal Lubbow.

„Já sázím na pavouka. Krtek je moc těžkopádný."

Lubbow se ušklíbl: „O týdenní příděl whisky!"

„Platí."

Když se za nimi ozvalo zadunění zavíraných dveří, ani se neotočili. Věděli, že příčka je tak, dobře maskovaná, že by ji stejně neviděli.

Na příkře spadající skalní stěně se objevil pavoukovitý výtvor, pohybující se na dlouhých, tenkých nohách. Posledních osm metrů překonal volným pádem a rychlostí cválajícího koně se pustil do pouště.

Jarin se bezděky otřásl. Robot se podobal pavoukovi jen tvarem, ale od ostatních pavoukovitých se lišil především velikostí a výbavou. Vyroben byl ze speciálně tvrzeného kovoplastu. Dezintegrátory jej nemohly ohrozit, protože fúzní generátory umístěné v třímetrovém oválném těle dodávaly takové množství energie, aby struktura hmoty odolala ničivému působení dezintegrátoru. Proti tepelné energii impulsní zbraně jej chránilo nově vyvinuté absorpční pole, které nasálo termální energii a po přeměně v transformátoru ji vrátilo opět k posílení krystalické struktury.

Nad SPIDEREM se objevila létající plošina. Vznášela se ve výši asi sto metrů a měla za úkol přenášet obraz boje na obrazovky obou gardistů a přístroje uvnitř v laboratoři.

Najednou se SPIDER zastavil. Z pouště vytryskl gejzír písku a žhnoucí paprsek. Pavouk odskočil a stál bez pohybu, dokud jej neodhodil další paprsek.

Poušť se otevřela. Tentokrát se neobjevil žhnoucí proud, ale dva metry dlouhý, válcovitý robot, podobný krtkovi.

Lubbow natáhl krk. Krtek vyslal další paprsek, tentokrát k nebi a obrazovky pohasly. Střela patrně zničila létající plošinu se snímači.

Krtek se najednou prudce otočil a stejně rychle jako prve pavouk, uháněl k oběma pozorovatelům.

„Haló! Haló!“ zaznělo z Jarinova interkomu.

Poručík sebou škubl. „Co je?“

„Blíží se krtek k vám, poručíku?“

„Ano a dost rychle. Co má být?“ Poručík se zaraženě podíval na mikrofon. Slyšel, jak na druhé straně vypnuli. Se slabým zabzučením přiletěla druhá plošina a zastavila se těsně nad nimi. Poručík tušil nějakou čertovinu.

Pravý stav věcí odhalil v okamžiku, kdy se krtek zastavil ve vzdálenosti asi sto padesáti metrů od nich a zahájil palbu.

„Kryjte se!“ zařval Jarin a skočil za skálu.

„Ksaku“, ozval se Lubbow, „už to chápu. On nás považuje za Pozemšťany.“

„Pak nám nemůže nic udělat,“ řekl Jarin. Vstal, sejmul z krku řetízek s malou kovovou destičkou, na které byly kódované identifikační znaky, a zvedl ji nad kámen.

Střelba okamžitě ustala. Taky byl nejvyšší čas, protože skála, za kterou se skrývali, začínala žhnout. Krtek se k nim mírumilovně přiblížil.

„Málem se to nepovedlo,“ zamumlal tiše Lubbow.

„To tedy máte pravdu,“ zazněl hlas přímo za jejich zády. Oba se s leknutím otočili a okamžitě se postavili do pozoru. Jarin přiložil k čepici prsty, roztažené do písmene V.

„Pane, poručík Jarin a seržant Lubbow při pozorování výsledků testů různých variant robotů.“

Iratio Hondro přikývl a sevřel rty. „Těší mě, že jste taky jednou použil rozum, poručíku. Ostatně... Slyšel jsem, jak jste se před pokusem sázeli. Krtek v případě krajní nouze vyhodí do povětří sebe i s nepřítelem. No, sázku tedy nevyhrál žádný z vás, pánové!“

Pak se jeho obličej zachmuřil, jako by litoval své náhlé přívětivosti.

„Dejte vědět testovacímu středisku, aby začali se třetím pokusem. Rád bych se podíval zblízka.“

Oba pozorovatelé scvakli podpatky a hnali se na svá místa. Poručík Jarin popadl interkom, který na útěku upustil: „Tady poručík Jarin. Test přežití úspěšně zakončen. Začněte s variantou...“

Zbytek věty zanikl v zavytí sirény.

Iratio Hondro se prudce otočil. Zvuk přicházel patrně z létající plošiny nad jeho hlavou. Se zamračenou tváří zapnul svůj interkom: „Co je? Který šílenec spustil poplach bez mého rozkazu?“

„Já, Vůdce,“ zaznělo neohroženě, „major Caldeny. Vedle pozemské lodi se z lineárního prostoru vynořilo superbojové plavidlo. Podle chování obou lodí se jistě jedná o Pozemšťany.“

„Děkuji, majore,“ řekl úsečně Iratio Hondro a bezděčně se podíval k nazelenalému nebi, jako by loď mohl uvidět. „To je Perry Rhodan,“ zašeptal a zamrazilo jej.

6.

Před půl minutou spustily zaměřovači přístroje akustický i optický poplach a můstek bitevního křižníku se probral k hektické činnosti.

Ve vzdálenosti půl světelné hodiny se z lineárního prostoru vynořila obrovská kulová loď. Zaměřovači centrála začala dodávat údaje o rozměrech a váze plavidla.

Picot četl: Průměr 1 500 metrů, dva vyduté prstence nad i pod linií rovníku... „Vypadá to na superbojovou loď Impéria, pane, tedy pozemské plavidlo.“

Nome Tšato si významně odkašlal, kývl na jednoho z důstojníků a ve všech prostorách lodi okamžitě zazněly sirény.

Picot zvedl obočí a pohlédl na svého nadřízeného: „Domníváte se, že to je nepřátelská loď, pane?”

Bílé zuby se opět zaleskly v úsměvu. „Na domněnky já nedám. Víím ale, že válka proti Bluesanům uvedla do pohybu ohromné množství válečného materiálu. I lodi Impéria...”

Jeho hlas zanikl v dunění, které vydávaly generátory. LION byl uveden do úplné bojové pohotovosti. Obří motory vyvrhovaly do prostoru žhnoucí částice. Ochranná pole byla zapojena. Pokud je má před sebou i superbojová loď, nelze čekat s jejich zapojením až na zahájení palby, protože tento typ lodí je vybaven transformačními děly.

NomeTsato přepnul interkom na radiovou stanici: „Ksakru!” zařval, „zavolali jste tu loď a žádali její identifikaci?”

„Ano, pane, okamžitě po hlášení ze zaměřovači centrály. Až doposud jsme neobdrželi odpověď.”

Dan Picot slyšel každé slovo. „Mohli bychom vystřelit na jejich příd, pane.”

„To taky hned uděláme!” zavrčel Nome Tšato. Ale k rozkazu se nedostal, protože v tom okamžiku interkom promluvil. Na obrazovce se objevil identifikační znak flotily a okamžitě byl vystřídán usměvavým obličejem. Pro Nomeho Tšata i Dana Picota byl tento obličej víc jakákoliv identifikace.

Byl to obličej Perryho Rhodana.

Posádka LIONU podléhala stejné disciplíně jako všechny bojové lodi Impéria. Vykonávala své úkoly s neotřesitelnou chladnokrevností i v okamžiku, kdy byla superbojová loď identifikována jako nová vlajková loď THORA.

Pak ale, když byl zrušen stav bojové pohotovosti, přece jen dali průchod radosti - a nikdo jim to neměl za zlé. Teď najednou věděli, že domov není nedosažitelný a už není téměř padesát tisíc světelných let daleko. A objevení Perryho Rhodana jim dalo na srozuměnou, že Velký Administrátor nenechá nikoho ze svých lidí na holičkách.

I důstojníci na můstku byli nadšení, ale okamžitě se utišili, když se ozval interkom. Gigantická koule zaparkovala ve vzdálenosti jednoho

kilometru od LIONU.

Pohled na superobří bojovou loď nebyl mužstvu nijak nový, a přesto všichni zadrželi dech. I jejich plavidlo náleželo se svým průměrem pět set metrů k obřím, ale jak titěrné vypadalo vedle THORY!

Superbojové lodi mívaly průměr kolem půl druhého kilometru. Kdyby se dva tisíce mužů posádky postavily do řady, ještě by nedosáhli od jedné vnější stěny ke druhé. Nebylo divu, že nováčci se mohli pohybovat po lodi jen v doprovodu zkušených členů posádky. Místa tu navzdory obřím pohonným jednotkám a hangárům bylo tolik, že chodby tvořily labyrint, ve kterém se člověk snadno ztratil.

Ledově šedé oči Perryho Rhodana vážně pohlížely z tvrdého, ostře řezaného obličje. „Kapitán Tšato..?“

Dvoumetrová postava ztuhla v pozoru: „Rozkaz, pane!“

„Očekávám vás a vašeho prvního důstojníka v devět hodin pětáctýřicet minut pozemského času.“

„Ano, pane!“ vyštěkl Tšato podle předpisu. „Velitel a první důstojník v devět pětáctýřicet.“

Perry Rhodan se letmo usmál a vypnul interkom.

Nome Tšato se otočil k Picotovi: „Máme deset minut. Dejte okamžitě připravit pomocnou loď k výstupu D-III-55. Kromě toho by naši odborníci na molkex měli připravit vzorky molkexového extraktu z Pulsy. Myslím, že na LIONU bude teď hodně práce, Dane!“

Perry Rhodan se usadil naproti Johnu Marshallovi a na první pohled zcela klidnou rukou si zapálil cigaretu.

Jenže muže, jako je Marshall, nelze oklamat.

„Celá záležitost je dost podivná, nezdá se vám?“ pronesl Marshall pomalu.

„Správně, Johne.“ Rhodan se naklonil nad stůl. „Uhodl jste... Poručík Heintman vyslal nouzový signál, ale když jsme se dostali do normálního prostoru, jako by se nic nedělo.“

„Možná je kapitán Tšato až příliš opatrný.“

Rhodan si představil dvoumetrového obra s černou pletí a usmál se.

„Nemohu tvrdit že není lehkomyšlný, ale v žádném případě není přehnaně úzkostlivý. Jestliže poslal Heintmana zpátky, měl k tomu závažný důvod. Ale počkáme na něj. „Lev“ je vždy přesný. Klid ve Whilorově systému je klamný a my nesmíme ztrácet čas.“

V reproduktoru nad pancéřovanou příčkou můstku zapraskalo, a pak se ozval dunivý hlas: „Kapitán Tšato z bitevního křižníku LION připraven k podání hlášení!“

Rhodan pokývl důstojníkovi, který seděl u ovládacího pultu. Zaznělo slabé zabzučení a těžké dveře se rozjely.

Perry Rhodan vstal a šel vstříc oběma mužům. Opětoval vojenský pozdrav, a poté jim podal ruku. „Těší mě, že vás vidím, pánové. Prosím, posad'te se.“ Mrkl na rudý bezpečnostní kufřík, který nesl Dan Picot, ale neřekl nic. Když se všichni posadili, tázavě vzhlédl ke kapitánovi.

Nome Tšato podal vojensky stručné hlášení o nálezu vraku akonské lodi, která se v hyperprostoru srazila s koláčem neomolkexu a v souvislosti s tím o zaměření zeleného pulsujícího Slunce.

Perry Rhodan naslouchal a ani jednou Nomeho Tšata nepřerušil. Mlčel, i když slyšel, že čtvrtá planeta tohoto Slunce měla být cílovou planetou neomolkexového koláče, stíženého driveefektem.

Na závěr položil Dan Picot na stůl kufřík. „Tady vám přináším výsledky zkoušky neomolkexu. Otevřít jej je možné jen tehdy, pokud se z paluby nevysílají hyperenergetické impulsy. V opačném případě by z THORY a LIONU nezbylo nic.“

Pohublý obličej Perryho Rhodana zbledl. „Jestli vám dobře rozumím, fungují hyperenergetické impulsy na tuto látku jako roznětka... Viděli jste účinky odpáleného neomolkexu?“

„Naši vědci provedli pokusy, pane,“ odpověděl Tšato. „Rosolovitý molkex - v takovém stavu byl nalezen na Pulse - působí jako gravitační bomba, jestliže v jeho blízkosti proběhne hyperenergetický výboj. Objekt, který se nalézá v poli působnosti 5D exploze, je zbaven své formy, to znamená, že zmizí v hyperprostoru a stane se jeho součástí.“

Perry Rhodan se planoucíma očima díval na kufřík, který skrýval

cosi, co mohlo být nejničivější zbraní Galaxie. Byl touto zbraní fascinován i poděšen. Náhle se obrátil ke kapitánovi LIONU: „Po tom, co jste mi řekl, se domnívám, že tento zbytek Suprahetu potřebuje vícedimenzionální energii. Z pohonné jednotky LIONU tedy patrně nic nezbylo.“

„Jak můžete vědět, pane...“

„Nevím vůbec nic. Jen jsem si dal něco dohromady.“

„Ano, pane. Kalupův konvertor, hyperkom i periferní antigravitační generátory jsou zcela zničeny. Zatím se nám podařilo provizorně sestavit pouze zaměřovač, ovšem s dost žalostným výsledkem. Kdyby kapitán Heintman nesplnil svůj úkol, byli bychom navždy odříznuti od Solárního Impéria.“

„Proč by jej neměl splnit? V tomto oboru má zkušenosti.“

Dan Picot se usmál a Nome Tšato se zatvářil odmítavě. „Smím pokračovat v hlášení, pane?“ zeptal se a odkašlal si.

Perry Rhodan zvedl obočí. „To nebylo všechno?“

„Bohužel ne, pane.“ Kapitán LIONU líčil, jak byl LION na Pulse napaden atomovými střelami, které přišly z vesmíru a hlášení ukončil zničením lodi Bluesanů. „Podle mého názoru je plavidlo Bluesanů totožné s oním tajemným střelcem. Záhadou mi je jen jejich sebevražedný útok dvanáctého dne po útoku na Pulse. Museli přece vědět, že v prostoru na nás nemají.“

„Kdo může říci, že chápe myšlení cizího druhu? Musíme počítat s tím, že se tu pohybuje víc lodí, ovšem to mi nezabrání v podrobnější prohlídce Pulsy. Musíme se postarat, aby se molkexová zbraň nedostala do nepovolaných rukou.“

„Dovolte, pane, abych vyslovil návrh!“ řekl Tšato.

„Prosím.“

„Ani vy ani nikdo z vašich lidí není o poměrech na Pulse informován jako já a Dan Picot. Doprovodíme vás tam.“

„To je velmi dobrý návrh, kapitáne. Pokud souhlasíte, vezmu si vás sebou jako poradce. - A vy?“

Dan Picot zbledl. „Ano, pane, půjdu.“

„Příliš nadšený ale nejste,“ prohlásil skepticky Rhodan.

Nome Tšato velkoryse mávl rukou: „Můžete si být jistý, pane, že je celý nadšený, jen to nedá najevo.“

Koutky Perryho Rhodana se podezřele zacukaly. Dan Picot si rezignovaně vzdychl. Tušil, že příjdou mnohem horší časy.

Obrazovka zazářila. Rhodan rozeznal dvanáct šestihranných sloupů počítače Nathana a uprostřed obrazu hubeného majora za mikrofony. „Ksaku, co zas..." zařval major, ale okamžitě se zarazil. „Major Bruck na Měsíci očekává vaše rozkazy.“

Rhodan mávl rukou. „Jste vždycky tak nervózní, majore?"

„Promiňte, pane, ale moje dvouhodinová služba je téměř u konce. Každý, kdo tu slouží, je v tuto chvíli nervózní." Na jeho stole se zároveň rozsvítily tři červené kontrolky a major zacukal víčky.

„Vyříd'te svému nadřízenému, aby posílal do služby vždy tři muže najednou. Ale teď k tématu. Potřebuji zásobní plavidlo o kapacitě bitevního křižníku.“

„To bude horší, pane. Mám tady čtyřicet tendrů, ale všechny jsou stavěné pro superobří bojové lodě.“

„Tak jeden z nich uveďte do provozu. Velmi to spěchá. Teď vám sdělím souřadnice cíle. Musíte je ovšem následně dešifrovat a odrušit, protože je budu posílat přes relé.“

Major si otřel pot z čela. Teď už svítily kontrolky devíti vizifonů. Perry Rhodan poslal souřadnice LIONU, přerušil spojení a zamyslel se. Věděl, že nemůže od svých lidí vyžadovat tak namáhavou práci. Ale jak změnit současný stav? Spojené Impérium uvolnilo ohromné rezervy na ochranu Solárního Impéria, ale ty zmizely jako stružka vody v písku.

Bluesané už nebyli nebezpeční. Zbytky bývalé galaktické říše se zničily navzájem. Ani Plophosané už neohrožují jednotu lidstva a jejich poslední bašta bude brzy nalezena a padne.

Ale jak dlouho se udrží klid? S každým vzestupem lidstva přichází nové nebezpečí.

Temnou stránkou jeho nesmrtelnosti byla osamělost.

Unavený, s popelavým obličejem a svěšenými rameny se zvedl.

Zarazil jej poplach z přístroje, identifikujícího hmotu a energii. Současně začal pracovat robot, který vydával zprávu v kódu, známém jen Rhodanovi.

Perry byl náraz jako vyměněný. Kódovaná zpráva mu oznamovala příchod starého kamaráda a souputníka, starého a přece tak mladého Arkonidana, Lorda Admirála USO, Allana.

Perry Rhodan doběhl k interkomu, odstrčil Johna Marshalla a zatímco hovořil, uvědomoval si, jak nesmyslná byla jeho deprese. Má kolem sebe tolik skvělých mužů!

Perry Rhodan se díval na obraz, který už tolikrát viděl, a přece jej stále fascinoval: na obrazovce se v sametové černi, pokryté svitem nesčetných sluncí, vznášela PEYRA, Allanova vlajková loď. A za ní, jako perly na neviditelném vlákne, se z lineárního prostoru vynořovala jedna koule za druhou. Perry jich napočítal třicet čtyři.

Pak začal úchvatný ohňostroj. Lodi ve stejném okamžiku vysadily impulzní pohon a brzdily let. Sedm jednotek ze svazku byly superobří bitevní lodě. Trysky jejich motorů se podobaly sopkám a žhavé jiskry svým jasem zastínily hvězdy.

Po hodině stály v půlkruhu kolem THORY a LIONU.

Z nejbližšího plavidla vylétl maličký objekt, ozářený reflektory. Byla to antigravitační plošina, obklopená energetickým zvonem.

Perry Rhodan vstoupil do haly v okamžiku, kdy zahučely pumpy vyrovnávající tlak. O chvíli později se přička rozjela do stran a objevilo se oválné, asi čtyři metry dlouhé vznášedlo. Na spodní straně vznášedla byl agregát ve tvaru polokoule, vlastně antigravitační generátor. Jeho výkon byl poměrně slabý, protože byl určen jen pro stav beztlíže.

Na plošině stál široce rozkročený, vysoký a ramenatý muž ve stříbrně se lesknoucí kombinéze a s těžkou zbraní u pasu. Dvěma prsty ovládal miniaturní přístroje. Vlétl do haly, posadil plošinu a otevřel přilbu. Jeho červené oči albína, které byly znakem arkonského původu, ironicky zasvítily, když se jediným skokem ocitl před Rhodanem. „Zdravím tě, barbare!“

Rhodan se usmál. Toto oslovení jej neuráželo a Atlan jej ani jako

urážku nemínil. Spíše v něm byla jistá dávka úcty před vitalitou Pozemšťana i troška smutku nad úpadkem jeho vlastního národa.

Muži si stiskli ruce. Pak Atlan udeřil Rhodana do ramene, až ten podklesl v kolenou a Rhodan se revanšoval ránou do prsou, až Atlan zavrával.

„Vidím, že jsi ve formě, barbare. Doufám, že jsi mě nepozval jen proto, abys mi ukázal novou vlajkovou loď.“

„Před tebou člověk nic neutají.“ Veselí obou mužů, které pojilo opravdové přátelství, bylo vystřídáno věcností. Rhodan uchopil Atlana za paži a vedl jej k výtahu.

„Co bys řekl, příteli, kdybys slyšel, že místo pobytu ulétlého neomolkexu už není tajemstvím?“

Atlan se okamžitě zastavil. „Cože? Vy jste...“

„Znáš Nomeho Tšata, velitele LIONU? On a mnoho dalších pátrali po neomolkexu. Narazil na něj přímo nosem a málem přišel o LION.“

„Lev si zase o sobě moc myslel, ne?“

„Právě naopak. Poslal kapitána Heintmana s jeho Pulcem pro pomoc, a tak jen díky jeho obezřetnosti jsme dnes tady. Čeká na nás na můstku a doprovodí nás na Pulsu, cílovou planetu molckexu.“

„Nás? Mě ses neptal,“ usmál se ironicky Atlan.

„Bylo to zapotřebí?“

Ne, ovšemže ne, pomyslel si Atlan. Je to zvláštní, mezi našimi světy leží polovina Mléčné dráhy, ale naše myšlenky pocházejí z jedné duše.

Nome Tšato musel zopakovat svoje hlášení a Atlan pozorně poslouchal.

Když kapitán skončil, Atlan vyskočil a začal pobíhat mezi přístrojovými deskami jako uvězněný dravec.

Asi po čtvrt hodině se otočil na podpatku a zastavil se před Tšatem. Byl to zvláštní pohled: na jedné straně ramenatý obr, plavovlasý až skoro bělovlasý, s velice světlou pletí, na druhé o hlavu větší černý Pozemšťan, s kudrnatými vlasy, štíhlý, pružný a rovný jako kus ebenového dřeva.

Tšato si odkáslal. „Pokud mě chcete hypnotizovat, musíte se mi dívat do očí a ne na krk.“

„Promiňte, chlapče. Bylo to nezdvořilé, ale... vaše hlášení není jasné. Nesmíme se ukvapit. Pojd'te se posadit."

„Proč ukvapit?" bránil se Rhodan. „K čemu nám bude dobré ztrácet čas v diskusích?"

„Stále tak vznětlivý, Perry!" usmál se Atlan. „Klid, příteli. Znáš mě dost dlouho, abys věděl, že mám dobrý důvod."

Rhodan se svezl do křesla a zapálil si cigaretu.

Atlan se zhluboka nadechl. „Mám k vám několik otázek, kapitáne. Prosím, nepovažujte mě za puntičkáře, ale pokuste se odpovědět co možná nejpřesněji. Za prvé: V jakém stavu byl LION, když jste startovali z Pulsy?"

„Byli jsme rádi, že se LION vůbec zvedl. Jak víte, antigrav nefungoval, a tak jsme veškerou energii dali motorům. Picot čekal, že se ta bedna roztrhne."

Atlan přikývl. „Kdy bylo slyšet nepřátelský zásah?"

„Když jsme opustili atmosféru."

„Proč?" otázka padla jako výstřel z pistole. Nome Tšato se zarazil, a pak řekl: „Nepřítel se bál, že objevíme jeho pozici."

„Přesně tak! A pokud tomu tak je, nemůže se jednat o nepřítele na bitevní lodi. Sám jste řekl, že se LION zvedl z té vražedné gravitace na Pulse jen s nasazením všech rezerv. To musel vidět i protivník, a proto počítal, že vás zničí."

Perry Rhodan kouřil a pozoroval Nomeho Tšata.

Dan Picot najednou jako by ožil. „A teď mi řekněte," ukázal prstem na Allanovu hrud', „proč by se nás ta loď měla obávat, kdyby věděla, že LION není schopen boje? I kdyby se Bluesané domnívali, že se opět vzpamatujeme, neměli se co bát, protože loď mění každou chvíli pozici. Proč bychom tedy měli zaměřovat souřadnice útočníka?"

Atlan se usmál. „Velice jste mi pomohl, Picote. Správně jste pochopil, že loď se nemá co bát zaměření. A já ještě dodám, že by se protivníkovi pravděpodobně podařilo zničit LION, kdyby sám neustal ve střelbě. Ale on v ní ustal. Nemohl vědět, že LION má zničený hyperkom a zalekl se možnosti, že LION může hyperkomem vysílat po celé Galaxii. V tom případě nepřítel jistě nevězel v lodi, ale seděl a

do této chvíle sedí na planetě."

Perry Rhodan luskl prsty. „Tvoje teorie je vynikající, ale nijak do ní nezapadá útok Bluesanů. Ten ale odpovídá mentalitě těch talířových hlav. Domnívali se, že byl LION poškozen, ale nevěděli to jistě. Kromě toho nikdy nevynikali odvahou. Stáhli se tedy za slunce a po několika dnech velitel ztratil nervy a zaútočil."

„Tedy jsem tě nepřesvědčil, barbare. V tom případě ale poletíš na Pulsu sám. Já prohledám každý čtvereční centimetr všech planet a nařídím pohotovost své flotile, aby ti později pomohla z nesnází." Mávl rukou, když Rhodan chtěl něco říct. „Nech toho. Nepřesvědčím tě, protože už máš na věc svůj názor. Možná už na Pulse neobjevíš ani gram té rosolovité hmoty, ale možná tam opožděně dorazí celý koláč. Dobrý lov!"

Otočil se a rázně odkráčel k ocelové přičce. Ve svém silném skafandru vypadal jako medvěd. Ještě jednou se otočil: „Buď opatrný, příteli, a dej mi okamžitě vědět, kdyby bylo třeba."

7.

Kvílení sirény umlklo. THORA se chvěla zadržovanou energií. Byla připravená ke startu a k boji.

Rhodan nebyl tak lehkomyslný, jak si Atlan myslel, a věděl, jak snadno se člověk dostane do situace, ve které jde o život. Věděl ale taky, že se může spolehnout na svou vlnkovou loď a její posádku.

Velitelem THORY byl Hite Tarum, mohutný Epsalan, který vypadal jako špalek. Seděl nad přístroji a naslouchal poslednímu hlášení. Když se interkom odmlčel, položil ohromné pracky na řídicí páky a tázvě se ohlédl na Rhodana. Rhodan jen přikývl, ale jeho obličej byl neproniknutelnou maskou. Dan Picot by rád věděl, na co asi Velký Administrátor myslí, ale Hite Tarum si s tím očividně nelámал hlavu.

Na Rhodanovo přikývnutí s naprostou jistotou stiskl příslušné tlačítko a uvolnil tím nepředstavitelné množství energie. Fúzní atomové reaktory pohonné jednotky pracovaly na bázi fúze vodíku na helium, která jinak probíhá jen v nitru sluncí. Svazek paprsků, který

vycházel z trysek hnacího ústrojí, nevydával žádný hluk do prostoru, ale uvnitř reaktoru jako by vybuchovaly atomové bomby. Nervy drásající dunění se poněkud utlumilo, než dorazilo do centrály, a přesto si museli důstojníci i Rhodan narazit helmy se zabudovaným interkomem, aby se vůbec domluvili.

Perry Rhodan pohlédl na galerii plnou monitorů. Obraz vzbuzoval dojem, že se venku stojící flotila otáčí, ale ve skutečnosti se točila THORA. Kulovitá tělesa lodí se rozzářila, jak jejich zrcadlově lesklý povrch odrážel oheň, tryskající z motorů THORY.

Na Rhodanově stole zazářila kontrolka interkomu a na obrazovce se objevil Atlan.

„Je u tebe všechno v pořádku?“ zeptal se Rhodan.

„Ty se mne ptáš! Milý příteli, já létám ve vesmíru o několik tisíc let déle než ty.“

„Stáří nechrání před domýšlivostí. Zlom vaz, Arkonidane! Od této chvíle žádné domlouvání, jen v případě krajní nouze.“

„Rozkaz, můj malý barbare. Čekáš překvapení?“

„Vždycky. Ty jsi na to jen zapomněl.“

Rhodan přerušil spojení a poslouchal povely Hiteho Taruma. Epsalan se otočil: „Proč se nevrátíme do normálního prostoru až těsně před Pulsou? Necítím žádné nebezpečí a kromě toho máme za zády jednotky USO.“

„Nikdy nespolehejte na svoje pocity, kapitáne, ani na cizí pomoc.“

„Ano, pane!“ vyštěkl Harum a Rhodan sebou škubl. Tihle Epsalané patřili k nejspolehlivějším pilotům lodí, jen jejich hlasy a tělesné rozměry se do těch lodí jaksi nehodily.

THORA vstoupila do lineárního prostoru.

Kompenzační konvertor, nazvaný podle svého konstruktéra Kalupův, pohlcoval obrovské množství energie. Tím loď nezrychloval, ale vytvářel kulové pole, které využívalo energetických vlivů čtvrté a páté dimenze. Tím vznikl uvnitř kulového pole nestabilní, tak zvaný librační stav, který nebyl ani totožný ani příbuzný s existující formou hyperprostoru a einsteinovského vesmíru. Uvnitř této poloprostorové zóny bylo možné dosahovat rychlostí,

kteře se po nastavení kompenzátorového pole pohybovaly mezi deseti až mnohomilionovým násobkem rychlosti světla.

THORA se nacházela v lineárním prostoru sedmnáct vteřin. Vzdálenost se z tří světelných dnů zkrátila na pět světelných hodin. Perry Rhodan zvedl ruku: „Vypněte motory, Tarume!“

Hite Tarum poslechl, ale vypnutí motorů nemohlo mít vliv na snížení rychlosti. Po opuštění lineárního prostoru si THORA díky své hmotnosti a absenci tření zachovávala rychlost. Zatímco se velitel lodi domlouval se zaměřovači a vydával rozkazy, Rhodan se natáhl v křesle.

Atlan stál za velitelem své vlajkové lodi a sledoval vyhodnocování údajů o poloze. Nařídil lineární let a vrátil se do svého křesla. Na okamžik nechal ze svého obličeje zmizet masku a objevila se pravá tvář muže, který prožil vzestup i pád říše Arkonidanů, který osvobodil svůj národ z područí počítačového mozku a byl vlastním národem oceňován jako zrádce a zavržen. Nedokázal zabránit dekadenci a morálnímu úpadku. Nyní byl už jen tichým pomocníkem lidstva a Rhodanův mentor a cítil se více Pozemšťanem.

Náhle se napřímil a ve svém pohyblivém křesle dojel k počítači. Vybavil si některé údaje z hlášení Nomeho Tšata a jeho prsty se rozběhly po receptorech zadání programu. Jakmile zadal všechny otázky, přešel k výstupu z počítače.

Na základě vložených dat přístroj s pravděpodobností osmdesáti šesti procent vyloučil existenci nepřátelské základny ve Whilorově systému.

Atlan si výsledky nechal pro sebe. Věděl, že Tšatova výpověď obsahuje bílá místa a nelze učinit závěr, dokud nebudou zaplněna. „Jaká je naše pozice?“ zeptal se.

„Po vstupu do normálního prostoru šestnáct světelných hodin nad Whilorem I, pane.“

„Zůstaňte nad Whilorem I a uveďte PEYRU do klidového stavu.“

Zpomalování lodi způsobilo silné vibrace a neutralizátory zareagovaly na náhlé zatížení v tónech, blízkých ultrazvuku.

O čtvrt hodiny později se náhle udělalo ticho.

„Fixního bodu dosaženo, pane!" hlásil Orog.

Atlan přikývl. „Whilor I je patrně peklo s žhnoucím povrchem, na kterém neexistuje život. Přesto jej nechtě prozkoumat. Za deset minut mi podáte hlášení."

Planeta měla mlžný opar, odvrácený od Slunce. Byl tvořen plyny, unikajícími z povrchu. Atlan zavrtěl hlavou. Na této planetě by nemohla existovat žádná základna, i kdyby ji budovala civilizace s vyspělou technikou. Přinejlepším by se snad mohla vznášet nad mořem roztaveného kovu, opatřená ochrannými pancíři silnějšími než má bitevní loď. Přistání bylo nemožné. Atlan se z hlášení dověděl, že teplota na povrchu dosahuje devíti tisíc dvou set stupňů Celsia.

„Odtud nemohl nikdo střílet," prohlásil Atlan. „LION musel být napaden z jiné planety."

„Tak poletíme k číslu dvě," navrhl Orzet Orog, Epsalan stejně jako velitel THORY.

„Obávám se, že i tam budeme jen ztrácet čas, ale nesmíme nic přehlédnout," řekl Atlan.

„Až na jednu výjimku se ve Whilorově systému patrně nevyskytuje život," hlásil velitel polohovací a zaměřovací stanice. „Tím pochopitelně myslím vlajkovou loď PEYRA. Oni nenajdou nic ani na Whiloru III."

Rhodan poděkoval a vypnul interkom.

„Máte pro mě rozkazy, pane?" zaduněl hlas Hiteho Taruma.

„Celou řadu. Nastavte kurs tak, abychom se dostali na oběžnou dráhu ve výšce šedesát tisíc kilometrů. Všechny přístroje, které pracují na hyperbázi nechtě vypnuté, stejně jako zdroje hyperenergie. Poručík Moog připraví pomocnou loď a ta bude připravená ke startu, ale rovněž zakazují zapínat přístroje fungující na hyperbázi."

„Ano, pane!"

„Pro vás mám taky práci, John. Vy a Gorašin mě doprovodíte na Pulsu. Musíme si promluvit."

Marshall šel k interkomu zavolat Gorašina a Rhodan kývl na Tšata a Dana Picota. Kapitán LIONU šel za ním krokem číhajícího lva, Picot těžkopádně a s popelavým obličejem. Nebál se o sebe, ale vadilo

mu, že Rhodan osobně půjde do toho pekla.

Pak vstoupil do centrály Ivan Gorašin. Ačkoliv měl tělo zakryté zelenou kombinézou, jeho zjev vyvolával představy o monstrech mimozemského původu. Přesto byl Pozemšťan, jen únik radioaktivity před jeho narozením z něj udělal mutantu.

Byl vysoký dva metry padesát, tělo bylo nesené nohama jako sloupy a drsná kůže měla nazelenalý odstín. Nejhorším dojmem ovšem působilo, že na neobyčejně širokých ramenou seděly dvě hlavy. Toto byly ovšem jen vnější znaky abnormality, jež tkvěla mnohem hlouběji. Hlavy sice seděly na jednom těle, ale každá byla svou osobností. Hlavu při pohledu zepředu levou nazývali Ivan a pravou Ivanovič. Věčným bodem sváru obou bylo vstávání. Ivan se budil o 3,5 vteřiny dříve než Ivanovič.

Jinak byl Gorašin dobrosrdečný, zcela normálně myslící muž. Kvůli svému zevnějšku měl krušné mládí a později jej pro své účely využíval megalomanský vědec, zvaný Overhead. Dvojhlavý mutant se na poslední chvíli vymanil z jeho sugestivního vlivu a našel uplatnění v Rhodanově Sboru mutantů.

Byl potřebný především pro svou schopnost „zapálit“ silou vůle chemické prvky, takže mezi jejich atomy dojde k fúzi. Stačí mu vidět cíl oběma hlavami a není důležité, zda jde o vidění přímé nebo na obrazovce.

Rhodan jej přivítal. Jedna hlava odpověděla na pozdrav, druhá opovržlivě sevřela rty. Rhodan si odkašlal:

„Vaši hádku nemůžeme potřebovat. Zavolal jsem vás, protože stojíme před důležitým úkolem.“ Krátce nastínil situaci i to, co je čeká. THORU chtěl zavést na oběžnou dráhu, ale v takové vzdálenosti od planety, aby ji ušetřil osudu LIONU. Na pomocné lodi THORA III proniknou do metanové atmosféry Pulsy, kde budou pátrat po neomolkexu.

Když Rhodan skončil, muži mlčeli, a pak promluvil Gorašin: „Obávám se, že vám nebudu moc platný, pane. Tanečníci jsou vícedimenzionální bytosti zcela cizí našemu Univerzu.“

„Já vím,“ přikývl Rhodan. „Jenže LION byl na Pulse ostřelován. I

když předpokládáme, že útočili Bluesané, přece jen bych rád vyloučil možnost, že nepřítel žije na Pulse."

„Dosáhli jsme oběžné dráhy, pane!" řekl Tarum.

Rhodan se svými průvodci přistoupil k panoramatické galerii. Automatika zaostřila obraz a muži hleděli do tryskajícího a vířícího pekla.

„Pulsa je svět extrémů," promluvil Tšato. „Kolem své osy se otočí za 9 hodin. Rychlost rotace z ní vytvořila elipsoid. Odstředivá síla na rovníku je značná. Přitažlivost se pohybuje mezi 4 a 2,6 g."

„I to stačí, kdyby vypověděl antigrav ve skafandru," řekl Dan Picot. „A to ani nemyslím na to, že by přišla bouře."

Perry Rhodan položil malému muži ruku kolem ramen. „Já vás chápu. Kdybyste chtěl zůstat v lodi, nebudu vám bránit."

„Pane!" napřímil se Picot. „Musel bych se stydět před muži, kteří tam dole položili životy. Ostatně..." nedořekl.

Rhodan rozuměl. Věděl, že v lidské povaze vězí touha dobývat světy, které kladou odpor. Snad to byl přežitek z dob, kdy se protivníci vyzývali k duelu jen z touhy po boji.

THORA III měřila v průměru šedesát metrů, jako všechny lodi typu Pulec. V lince rovníku měla prstenec vysoce výkonného impulzního konvertoru a disponovala kompenzačním konvertorem, který umožňoval lineární let.

Poručík Moog ohlásil, že loď je připravena ke startu. Rhodan se krátce rozhlédl. „Start za pět minut." Pak se otočil ke svým průvodcům: „Uzavřete si přilby a připoutejte se. Nespoléhejte na to, že neutralizátory pracují rovnoměrně."

Muži mlčky zaujali svá místa. Poručík Moog seděl v křesle prvního pilota. Nastavil počítadlo a monotónní tikání se strašidelně odráželo od stěn. Vnitřní příčka hangáru se pomalu uzavřela a vnější rozestupovala.

„Start za deset sekund!" ohlásil poručík Moog.

Sotva domluvil, zazněl v interkomu Tarumův dunivý hlas, který stěží přehlušil zavytí poplachové sirény.

Perry Rhodan udeřil do zámku pásů, uvolnil se, skočil za poručíka a

vypnul vnější mikrofon. Do nastalého ticha zaznělo: „...na Whilor III. Opakuji: Volání o pomoc z PEYRY. Lord Admirál Atlan žádá všechny lodi o podporu. PEYRA stojí nad planetou Whilor III. Následují přesné údaje...”

„Ty si nechte, kapitáne!" křikl Rhodan do mikrofonu. „Okamžitě obraťte a na plný výkon k Opposite!" Pak zamrkal na Tšata: „Pulsu navštívíme později. Pojd'te na můstek, ať se dozvíme, na co Atlan narazil."

8.

„Zase nic," řekl Atlan nad analýzou Whiloru II.

„Kdybyste chtěl znát můj názor, pane," zavrčel Orzet Orog, „tak na tu žhavou plotnu bych se jakživ neposadil."

Atlan se usmál nad tím přirovnáním, ale v duchu s ním byl zajedno. Povrch planety byl skalnatou pustinou s nesčetnými jezírky s vypařující se rtutí a vazkým olovem. Řídká atmosféra sestávala z jedovatých par. Ačkoliv nebylo nemožné vybudovat tu základnu, Atlan tomu nevěřil. Vycházel z toho, že ať už by se ve Whilorově systému usadil kdokoli, nemusel se bát odhalení. Whilor ležel mimo letové koridory a pokud se tu někdo chtěl skrýt, neměl zapotřebí vybírat si tak nepříjemnou planetu.

„Leťte ke třetí planetě, kapitáne!"

Atlan se nemohl zbavit pocitu blížící se pohromy. Nevěřil, že malá loď Bluesanů byla tím, kdo napadl LION a čím více se PEYRA blížila cíli, tím byl nervóznější.

„Fixního bodu dosaženo!" hlásil Orog.

„Analýzu, kapitáne!" nařídil Atlan a ke svému překvapení zjistil, že jeho hlas je chraptivý rozčilením. Když obdržel výsledky, přelétl očima data a s nadějí vzhlédl. Whilor III byl svět s přitažlivostí 0,86 g, rotací kolem osy za 14,4 hodiny, kyslíkovou atmosférou, jaká je na Zemi ve výšce asi dvou tisíc metrů a teplotou 31 stupňů Celsia.

O to více byl Atlan zklamán, že rozsáhlé travnaté pláně a pouště plné šterku i písku nevykazují přítomnost života.

Atlan informoval kapitána své lodi. Orog jej vyslechl a tázavě na

Allana pohlédl. Atlan se na něj usmál:

„Co byste udělal na mém místě, kapitáne?“

„Já? Stáhl bych loď dolů a z co nejmenší výšky bych prohledal každý čtvereční metr.“

Allanovy oči zazářily. „Dobrá, Orog. Udělejte to!“

V centrále základny Iralia Hondra bylo lakové ticho, jaké asi bylo před stalelými v ponorce, nad klerou křížují lodi s torpédy, připravenými k odpálení.

Agregáty, vyrábějící proud, od reaktoru po nepatrný článek, byly vypnuté. Obrazovky k pozorování povrchu se ve světle propanbulanových lamp leskly mrlvou černí.

Iralio Hondro nehnulě seděl proli dvanácti mužům, kleří se skláněli nad zastaralými přístroji. Nahrazovaly vícedimenzionální interferenční spektrometr, mikrovlnný spektrometr a infračervený spektroskop. Dva muži seděli před mechanickým počítačem a vyťukávali číselné hodnoty, které na ně druzí volali. Malý černovlasý muž s vysokým, klenulým čelem a inteligentními očima soustředěně prohlížel výsledky a převáděl nezáživná čísla ve smysluplné věty.

Tento tým s prastarými přístroji představoval současné pracoviště ke stanovení polohy. Nesměly byl použity žádné přístroje, které by mohly být zaměřeny.

Iralio Hondro počítal s touto eventualitou od příletu LIONU a připravil se. Věděl, že by jej prozradil každý přístroj, kromě čistě mechanického. Maličké čočky, umístěné v úkrytech, sledovaly oblohu a předávaly obraz důmyslným systémem až do centrály, kde byla registrována každá změna spektra a okamžitě vyhodnocena.

Tímto způsobem byl zjištěn přílet superbojové lodi.

„Pozor,“ řekl ten černovlasý, „od severozápadu se blíží loď. Výška deset kilometrů, rychlost dva kilometry za vteřinu. Centrálu základny přeletí asi za osm minut.“

Iralio Hondro se tiše zvedl, aby nerušil zaměřovací tým. Jako náhodou se postavil k řídicímu pultu a na dosah měl červenou páčku, jejímž jediným pohybem by byla základna opět zásobována energií. Zapnutí se rovnalo rozkazu k obraně.

Zatím toho nebylo třeba, protože protivník základnu neobjevil, ačkoliv se stále blížil.

„Rychlosl nezměněna," hlásil černovlasý gardista, „loď se vzdaluje ve stále stejné výšce..."

Iratio Hondro se uvolnil. Věděl, že velitel lodi prohledává povrch planety po spirální dráze a na stejné místo se podruhé nedostane. Jak by mohl objevit základnu ze vzdálenosti padesáti nebo sto kilometrů, když jej neobjevil při přímém přeletu? Vůdce věděl, že tady se rozhoduje o jeho osudu. Pokud jej pozemská flotila neobjeví, on nasadí molkexovou zbraň a Rhodan prohraje boj o moc.

Můstkem PEYRY zněl slabý, vysoký tón, způsobený průnikem obří lodi do atmosféry. Na Allanův rozkaz byly aktivovány ochranné slily, kléře na jedné straně absorbovaly impulsy z cizích zaměřovačů a zároveň chránily před útokem.

„Kapitáne! Sestupte na deset lišíc metrů!"

Na obrazovce se objevily hory, jejichž vrcholky většinou dosahovaly tisíce metrů a jen některé dvou tisíc.

Allanovy nervy byly napjaté k prasknutí. Měl příliš mnoho zkušeností a navíc sešlý smysl, který jej upozorňoval na věci, jež byly v dané situaci nejdůležitější.

Když se díval na povrch planěly Whilor III, ten šestý smysl mu řekl, že by se nikde nenašlo lepší místo k vybudování tajné základny, než právě zde. Okamžitě zavolal do centrály zaměřovačů: „Věnujte zvýšenou pozornost tomu pohoří. Pokud tu někdo je, tak je tady."

Hory klouzaly pod PEYROU a konečně se objevila poušť. Atlan nemohl skrýt zklamání. „Kolik obletů máme ještě před sebou, kapitáne?" zeptal se.

„Tři, pane. Jak jste přikázal, ty poslední jsou těsně vedle sebe v odstupu asi padesáti kilometrů."

„Děkuji, kapitáne. Dodržujte dohodnutý plán."

Zdravý a silný organismus umírá pomaleji než slabý.

Major Merk Nateby měl fyzickou konstituci jako vlk. Ale ani tak

houževnaté zvíře nevydrží věčně bez vody a potravy, když je jesle k lomu zraněné a slunce nemilosrdně praží.

Major Merk Nateby už ani nevěděl, kde je. Střelná rána ve stehnu se zanítila, horečka zachvátila tělo, oslabené hladem a žízní a zbavila je posledních zbytků tekutiny. Natebyho opuchlé a rozpraskané rty se několikrát pohnuly, když jej sužovaly horečnaté sny, ale z vyprahlého hrdla se nevydral ani sten. Merk Nateby jen občas otevřel oči a hleděl k nebi, jako by odtamtud očekával znamení spásy nebo aspoň úlevy.

Znamení nepřicházelo. Jen jednou se ozvalo zadunění, a pak bylo zase ticho. Merk Nateby chápal, co zvuk znamená, ale než si to mohl plně uvědomit, horečka mu zmátla mysl.

Probral se až po několika hodinách.

Z dálky zazníval ostrý svist. Merk Nateby se domníval, že to je nový nápor bouře, ale když otevřel oči, uviděl modré nebe. Najednou mu bylo jasné, že zvuk pochází od lodi, která se zapojeným antigravem letí v nejnižší možné výšce nad povrchem planety.

Merk Nateby se najednou osvobodil od toho strašného tlaku, který mu bránil jasně myslet. Pochopil, že ta loď, na kterou dal střílet, se vrátila s posilami. Pozemšťané pojali podezření a nyní prohledávají povrch planety.

Major byl kdysi pilotem a až později se stal náčelníkem protivzdušné obrany. Podle výšky zvuku poznal, že se loď blíží a v jaké výšce letí. Nebylo pochyb, Pozemšťané jej objevili.

Jistě vysadí z lodi komando, které jej dopraví dovnitř a on bude nucen prozradit vše, co ví o základně.

Majora Merka Natebyho se zmocnila panika. Cítil, jak mu horečka opět zastírá vědomí a to nesměl připustit. Myšlenka, že tady to všechno zavinił on sám, vyburcovala poslední zbytky jeho sil. Jako příslušník Modré gardy musel zůstat věrný přísaze. Od něj se Pozemšťané o základně nedovědí. Ani na okamžik nevěřil, že by ji našli sami.

Pomalů se převálil na bok a ačkoliv se mu před očima roztančily rudé kruhy, vědomí neztratil. Pravou rukou nahnátl sluncem rozžhavený kov zbraně. Vytáhl ji z pouzdra a jako žíznivý hledal ústy

hlaveň. Ústí hlavně zacvakalo pod jeho zuby, jak sebou zbraň cukla při odjištění.

Major Merk Nateby zemřel, aby nemusel zradit. Hrdinou se ale nestal, protože položil život za špatnou věc.

„Výsledky negativní, pane," hlásil Orzet Orog.

Atlan mávl rukou. „Po pravdě řečeno, kapitáne, ani já už nic nečekám. Perry Rhodan měl pravdu."

Poplach z pracoviště zaměřovačů prolétl celou lodí. Ještě než dozněla siréna, spustil hlas v reproduktoru:

„Zaměřen výboj energie. Analýza: Výron energie o trvání desetiny vteřiny je ekvivalentní charakteristické křivce, která vzniká při výstřelu z těžké impulzní zbraně."

„Okamžitě zastavit!" rozkázal Atlan, jehož obličej ztratil veškerou barvu a vypadal náhle jako z mramoru.

Orzet Orog prováděl operace, nutné k zastavení lodi a Atlan již vydával další rozkazy: „Ochranné štíty zatím nezapojovat. Naopak, vyhláši bojovou pohotovost pro všechny členy posádky. Obléknout skafandry, zavřít tlakové helmy. Dorozumívání prostřednictvím zabudovaných mikrofónů na domluvené frekvenci! Rozkaz pro výsadkové komando: Vozidlo GA-5 obsadit pěchotním komandem. Velení přebírá poručík Gara Mamot. Současně vysadit dva lehké bojové roboty. Konec!"

Orog se zatvářil ustaraně. „Vy chcete dolů jen s kluzákem, pane? Co když nám nastražili past?" „To je nepravděpodobné. Proč by se prozrazovali? Bez té střely bychom za necelou hodinu odlétli." „Třeba je to nějaký trosečník. ..."

„Uvidíme. Během mé nepřítomnosti přebíráte velení, kapitáne. Zůstaneme ve spojení. Mějte oči otevřené!"

Když Atlan došel k hangáru GA-5, poručík Gara Mamot jej očekával u vchodu. Mamot byl Epsalan. Jeho rodina patřila k prvním kolonistům pozemského původu a vycestovala z oblasti Atlasu na okraji Sahary ve chvíli, kdy tam pronikla moderní civilizace. Rodina vykazovala původ od Vandalů, kteří si podrobili Alžír v pátém století

podle křesťanského kalendáře a později splynuli s původním obyvatelstvem. Kdokoliv Mamota viděl, věřil mu to: Navzdory změnám, ke kterým přispěly poměry na Epsalu, byl plavý až do bělá a měl vodově modré oči jako severští nájezdníci.

Atlan proběhl kolem něj a slyšel, jak se za ním zasunula přička. V malé centrále čekali čtyři po zuby ozbrojení muži z výsadku a dva černě se lesknoucí bojovní roboti. Druhý pilot už seděl v křesle.

„Posaďte se na mé místo, pane!“ nabídl Gara Mamot.

„Děkuji, budu stát, poručíku. Okamžitě odstartujte a při dodržení obvyklých bezpečnostních opatření přistaneme deset metrů od bodu, ve kterém byl zaměřen výstřel.“

Mamot se posadil k řídicím přístrojům a o necelých deset vteřin později se uzavřela vnitřní přička hangáru, hned poté se otevřela vnější a kluzák vypadl ven.

Gara Mamot jej okamžitě přibrzdil a ve spirálách dostal dolů. Atlan pozorně sledoval obrazovky. Poušť vypadala úplně mrtvá a zdálo se absurdní hledat tady nepřitele.

Antigravitační generátory zavly, jak se kluzák připravoval k přistání, a do toho zvuku zazněl hlas Gary Mamota: „Támhle leží člověk!“

Atlan se prudce otočil. Na svahu jedné písčité duny leželo lidské tělo a nad ním byla zřetelná stopa pádu.

Generátory už jen slabě bzučely a kluzák se pohyboval několik centimetrů nad pískem.

„Atlan Orogovi: Jaká je situace?“

„Nezměněná, pane!“ zazněla odpověď pomocí interkomu.

„Pozorujte dál, kapitáne! Teď vystoupíme.“ Atlan se otočil k Mamotovi: „Kluzák zůstane připraven k okamžitému startu.“ Pak pokynul veliteli komanda. Ten rozkázal vystoupit nejprve robotům. Počkal, až uslyší zvuk jejich kroků a s napjatými svaly vyskočil. Pažemi ztlumil náraz, překulil se a okamžitě sáhl po zbraní.

Nikde se nic nepohnulo.

„Všude je klid, pane,“ ohlásil velitel komanda a Atlan vystoupil. Koutkem oka viděl oba bojové roboty v naprostém klidu. Kdyby byl

nepřítel nablízku, okamžitě by zareagovali.

Atlan přistoupil ke zkroucenému tělu. Zbledl, když viděl, že je to člověk. Pak ale objevil rudé písmeno V na hrudi modré uniformy a pohlédl k horám na obzoru. Okamžitě začal jednat. Nejprve zavolal kapitána Oroga a nařídil mu zavolat na pomoc všechny pozemské lodi. PEYRA měla klesnout do výšky šedesáti kilometrů a být připravena k okamžitému startu.

Pak se otočil k vojákům z komanda. Jejich tváře byly zelené a Atlan věděl, že to není jen zeleným sluncem. „Uložte tělo do jámy a zakryjte pískem. Byl to nepřítel, ale..." nedořekl a když muži dokončili práci, přiložil prsty k helmě.

9.

Perry Rhodan ještě ani neopustil hangár pomocné lodi a v útrokách THORY už zaduněly motory. Hite Tarum je spustil na plný výkon. Když Rhodan vešel na můstek, Tarum už hlásil: „Vstup do lineárního prostoru během pěti minut."

Rhodan jen přikývl, sklouzl do křesla a okamžitě sáhl po mikrofonu interkomu. „Rhodan k posádce. Pro vaši informaci: Vydáváme se k planetě Whilor III. Je nanejvýš pravděpodobné, že se jedná o planetu Opposite - Atlan zde objevil tajnou základnu Plophosanů. Dá se očekávat, že mezi nimi bude i sesazený Vůdce. Pozor: Uzavřít helmy, hovory pouze prostřednictvím zabudovaných mikrofónů, připoutat se. Veliteli palubních zbraní: Připravit k odpálení fúzní rakety se spouštěním po dotyku se zemí, ale střílet jen na můj povel! Připravit obranné automatické zbraně. Nabít dálkově řízenými atomovými střelami s náloží 0,01 až 0,5 megatun. Polovina salvy impulzních zbraní střelba na bodový cíl, druhá polovina rozptýleně. Dezintegrátory rezervovat pro stacionární cíle. Transformační děla nasadit jen na útočící nepřátelské lodi, na pozemní cíle jen na můj rozkaz!

Energetické centrále: Okamžitě po vynoření z lineárního prostoru trojnásobně zesílit ochranná pole.

Veliteli pozemních sil: Připravit k výsadku předvoj robotů,

následovat budou pancéřová vznášedla, transportní shifty. Teprve poté vyrazí pěchota a současně s ní těžcí roboti pod velením svého velícího robota. Pozor: Pozemní operace se rozběhnou jen na další rozkaz!

Potvrzení rozkazu přijímá kapitán Tarum. Konec!"

Rhodan se otočil a chtěl se zeptat na výstup z lineárního prostoru, ale to už zazněl varovný hvizd. Rhodan se položil do křesla, zaklapl přilbu a zavolal poručíka Mooga.

„Kde vězíte, poručíku?"

„Stále ještě v THOŘE III, pane, s úplnou posádkou. Chtěl jsem počkat, jestli mě ještě nebudete potřebovat."

„Jste jasnovidec, poručíku?"

„Prosím, pane? Nerozumím vám..."

Rhodan se zasmál. „To byl jen žert, poručíku. Zůstaňte na místě a udržujte loď připravenou ke startu. Děkuji."

Rhodan se otočil a podíval se na Marshalla. „Pokud je tohle Opposite, pak jsme našli poslední Vůdcovu základnu."

„A pravděpodobně bude dobře vybavená."

„Ano, bude to pro nás tvrdý oříšek," připustil Rhodan.

„Proč nenasadíte transformační děla, pane?" zeptal se Tšato.

„Protože... Nejsem vrah, kapitáne."

Tšato nakrčil čelo. „Iratio Hondro je zločinec, hledaný plophoskou vládou."

„On ano, ale budou tam i jiní lidé a mnozí ani nevěděli, co je Hondro zač. Jim musíme dát šanci."

„Obávám se," řekl Tšato s vážnou tváří, „že na Opposite je jen Hondrova elitní jednotka."

Perry Rhodan pokrčil rameny. Co měl odpovědět? Ze zkušenosti věděl, že příslušníci Modré gardy bojují vždycky až k hořkému konci. Většinou to jsou mladí lidé, fanaticky oddaní Vůdci a Tšato má patrně pravdu. Do Rhodanových myšlenek zazněl další poplašný signál.

„Výstup z lineárního prostoru," hlásil Tarum. „Planeta vzdálená milion kilometrů."

Rhodan poslal kódovaný signál Allanovi. Odpověď přišla z PEYRY a z třiatřiceti jednotek, které rovněž vystupovaly z lineárního prostoru

půldruhého milionu kilometrů od planety.

Když PEYRA pokračovala v letu nad pouští, Iratio Hondro jen zavrtěl hlavou.

Pak ale přišlo hlášení od spektrálních analytiků. Téměř přesně pod superbitevní pozemskou lodí došlo ke krátkodobé změně spektra. Vůdce jen silou vůle udržel klidný výraz.

„Typické pro výstřel z těžké zbraně," hlásil černovlasý důstojník. Teprve pak pochopil, co vlastně řekl, a čelist mu poklesla.

„Kdo se nachází mimo základnu?" otázal se Hondro a než mu mohl odpovědět jeho zástupce, plukovník Kalu Hamprich, pochopil sám. „Merk Nateby! Proč střílí, místo aby zemřel?" a nenávisťně se rozhlédl kolem sebe. Konečně upřel zrak na Hampricha: „Proč jste toho člověka nedal zabít? Copak jsem neřekl, že se nikdo nesmí pohybovat mimo základnu?"

„Major Nateby byl odsouzenec, Vůdce," odpověděl se zoufalou odvahou plukovník. „Podle kodexu cti gardisty..."

Iratio Hondro se už zase vzpamatoval. Otřel si rukávem pot a jeho hlas zazněl jako když se tříští sklo: „No dobrá. Pokud máme zemřít, zemřeme tak, jak se sluší na Plophosany. Ale ještě není konec. S jednou lodí si poradíme."

V odpověď zazněl hlas černovlasého důstojníka: „Spektrální posun mezi jedním a dvěma miliony kilometrů nad Pulsou. Pravděpodobně jde o výstup z lineárního prostoru a vyzařování impulsních motorů. Jde... Jde o mnoho lodí."

„Ksaku!" řekl Hamprich do naprostého ticha.

Iratio Hondro se nevesele usmál. „Pozemšťané poznají, s kým mají tu čest. Máme zbraně, o kterých nemají tušení."

A jediným pohybem pohnul červenou páčkou.

Okamžitě se rozzářily všechny obrazovky, ale Iratio Hondro se zajímal jen o monitory ultrazvukových zaměřovačů. Jeho rty se pohybovaly, jak počítal odražené hypervlny.

„Dohromady pětaticet," řekl. „Ovšem oni neznají rozlohu základny. Prozatím nepoužijeme protivzdušnou obranu. Plukovníku, vy se postaráte o to, aby se roboti typu MOLE zahrabali pod

předpokládanými místy přistání Pozemšťanů. Typ SPIDER bude připravený u východů z plavidel. Krýt je bude několik bojových robotů."

Plukovník Kalu Hamprich mlčky zasalutoval a vyběhl.

„Pozor! Pozor!" zaznělo z reproduktoru, „Tady je zaměřovači stanice Západ. Ze svazku se oddělily dvě superbojové lodi a klesají po vertikále k bodu poblíž studny."

Iratio Hondro chtěl něco říct, ale dřív přišlo druhé hlášení: „Pozor! Tady je zaměřovači stanice Střed. Šest superbojových plavidel zaujímá vyčkávací pozice nad horami. Dalších dvacet sedm pohoří obkličuje." Na Hondrové obličejí vyvstal pot, ale zároveň se stáhl k cynickému úšklebku. Vůdce pomalu přistoupil k interkomu a zapnul společnou frekvenci. Byl dobrý psycholog a věděl, co jeho muži potřebují. Kromě toho studoval projevy pozemského diktátora z nejtemnějších let dvacátého století.

„Pozor!" zvolal, „Vůdce všem! Pozemšťané obklíčili naši základnu. Jak to vypadá, vyhýbají se přímému útoku. Vědí, že mají proti sobě elitu planety Plophos. Pravděpodobně se vás pomocí lží pokusí přemluvit ke kapitulaci. My na ni ale nepřistoupíme, naopak je necháme přistát a na zemi jim uštedříme zničující úder. Vím, že materiálně nás převyšují, ale rozhodující je síla ducha. Proti vám bojují jen ubozí žoldáci. Gardisté, ukažte jim, co znamená boj proti vám! Vítězství nebo smrt!"

Perry Rhodan si poslechl poslední hlášení, zaklapl přilbu a zapnul simultánní spojení, které umožňovalo přenos jeho slov na ultrakrátkých vlnách, interkomu i hyperkomu. To, co chtěl říci, měla slyšet i posádka základny.

„Pozor! Hovoří k vám Perry Rhodan. Obracím se ke všem, kteří se zdržují v ilegální základně na této planetě i k bývalému Vůdci Iratiu Hondrovi.

Základna je obklíčena pozemskými jednotkami. Není úniku ani možnost účinné obrany. Můžeme vás zničit prvním úderem superbojových plavidel, aniž bychom ztratili jediného muže.

Ale my to neuděláme.

Jste lidé jako my. Vaši předkové přišli ze Země, z centra Solárního Impéria a na Plophosu našli nový domov. Brzy žili v blahobytu a já jsem hrdý na takové kolonisty. Nikdo se nestavěl proti vaší plné autonomii. Nikdy jsme od Plophosu nevyžadovali víc než od sebe, totiž podrazení osobních zájmů zájmům celého lidstva na všech světech.

Bývalému Vůdci to nestačilo.

Nechtěl více svobody pro Plophosany, protože Plophos disponoval nejvyšší možnou mírou svobod. Jemu šlo o jediné: o povznesení vlastní osoby na úkor druhých.

Chtěl svou moc rozšířit po celém Impériu, aby podřídil svobodu všeho lidstva své svobodě, totiž vlastní bezuzdnosti.

Plophosané! Toto není zločin jen proti právu Impéria, ale i proti vašim vlastním zákonům, které vypracovali vaši předkové. Iratio Hondro tyto zákony pošlapal a zavedl diktaturu. Už není plophoským Vůdcem. Vlády se ujala prozatímní vojenská vláda a Iratio Hondro byl prohlášen za zločince. My, vládnoucí Lord Admirál Atlan a já, Velký Administrátor Solárního Impéria jsme od Plophosu obdrželi plnou moc vést policejní akci k zadržení uprchlého zločince Iratia Hondra a k jeho předání soudu. Všichni, kteří se mu v dobré víře podřizovali a nedopustili se žádného zločinu, mohou žít v klidu. Na Plophosu potřebují schopné a inteligentní muže. Nikdo se nebude ptát po jejich minulosti, pokud budou dodržovat demokratické zásady.

Vyzývám všechny, aby složili zbraně a opustili základnu. Apeluji na Iratia Hondra: „Nechtějte obětovat elitu svého lidu nesmyslnému boji, ze kterého není východiska!“

Toto je ultimátum. Odpověď očekávám během čtvrt hodiny. Bude-li záporná, budu nucen dát povel k útoku. Konec."

Ultimátum vypršelo.

Jedinou odpovědí Plophosanů bylo, že vypustili roboty. Rhodan se ještě jednou pokusil přimět je k rozumu a prodloužil lhůtu o dalších patnáct minut.

Pak dal rozkaz k pozemní operaci.

Z THORY a PEYRY byl vypuštěn předvoj složený z robotů a muži v centrále řízení palubních zbraní seděli za ovládači, připravení krýt roboty střelbou.

Ale na roboty nikdo nezaútočil. Vědělo se, že Plophosané rovněž vypustili roboty, ale nikdo nevěděl, kde jsou.

Když se vyrojilo devět set robotů předvoje, dal Rhodan rozkaz k vypuštění plavidel - pancéřovaných vznášedel, jejichž posádku tvořila pěchota, dále transportérů a pojízdných děl.

Rhodan i Atlan byli v neustálém styku přes interkom.

„Iratio Hondro má nějaký ďábelský plán," řekl Atlan.

„To je více než jisté, příteli. Jen nevím, jaký." A otočil se, když viděl, jak mu Hite Tarum dává znamení.

„Z plavidel, která byla vypuštěna na zem, je třicet procent zničeno," hlásil kapitán. „Dole je peklo!"

Perry Rhodan se prudce otočil a pohlédl na výseč z velké obrazovky. Téměř celá plocha byla zahalena v dýmu, ale přesto bylo vidět, jak jedno vozidlo za druhým létají do vzduchu.

„Odkud se střílí?" chtěl vědět Rhodan.

Hite Tarum bezradně pokrčil rameny. „Střely nebyly zaměřeny. Kdybychom neprověřovali povrch, řekl bych, že to jsou miny."

„Jde o speciální roboty, Perry," ozval se Atlan, „proti kterým nemáme obranu. Nemůžeme střílet po vlastních lidech."

„Vznášedla a shiftý stáhneme do prerie a vyšleme bojové roboty. Všechny nám sotva zničí," řekl na to Rhodan.

„Šedesát procent zničeno," promluvil Tarum.

Rhodan sebou škubl. Pokušení zamířit rovnou na základnu bylo ohromné, ale přesto nedokázal jen tak všechny pozabíjet.

Vozidla se stáhla zpátky a v poušti přistálo šest tisíc těžkých bojových robotů. Byli řízeni centrálou v jedné z lodí a okamžitě se vydali proti základně. „Konečně," oddechl si Rhodan, když uviděl z hor sestupovat podivné pavoukovité roboty, „teď dojde k otevřenému boji a bude konec."

Když pochopil svůj omyl, bylo téměř pozdě. Pavouci se dali zničit

jedině tak, pokud se na každého vrhlo několik robotů předvoje. Než si to lidé uvědomili, byly tu pavouků celé stovky. Nestříleli a patrně jim jen stačilo pronikat do řad nepřátelských robotů.

Roboti předvoje se najednou otočili a začali napadat roboty z hlavního oddílu.

Rhodan zaklel, ale okamžitě se vpravil do změněné situace. „Impulzní střely na pavoukovité roboty a vlastní předvoj!“ rozkázal. „Hlavní oddíl půjde dál! Atlane, tebe bych prosil, abys sem převedl dva svoje bitevní křižníky a nasadil své roboty. Ať Plophosané věří, že chceme dosáhnout výsledku v předpolí.“

„Ano, Perry. A co dál? Máš nějaký plán?“

„Musím se dovědět, co se děje na základně. Šest tvých superbojových lodí zahájí za deset minut palbu na všechny zjevné obranné body. Kromě toho vyšleme deset Gazel, PEYRA a THORA nasadí své pomocné pancéřované lodě. Cíl: Povrch základny, ve kterém musí být během dvou minut vypálená šachta, kterou pronikne dovnitř výsadkové komando. Poté se pomocné lodi stáhnou do bezpečí. Pokud se průnik podaří, dám signál. Pak se nasadí roboti i mužstvo k útoku. Počátek akce za patnáct minut.“

„Dobře vymyšlené. Ty se budeš vystavovat nebezpečí a já zůstanu za frontou,“ zavrčel Atlan.

„Není čas na diskuse.“

„Tak je to vždycky: Není čas. Dobrá, barbare. Spolehni se na mě a dávej na sebe pozor.“

Perry Rhodan mu s kamennou tváří pokynul a poté, co do plánu zaslal Hiteho Taruma a Gorašina, podíval se na hodinky: „Ještě deset minut.“

Zavolal poručíkovi Moogovi a přikázal mu, aby byl i se svým komandem připravený za pět minut. Když se rozběhl chodbou, všiml si, že jej následují Nome Tšato a Picot.

„Co chcete?“ zeptal se dost nevlídně.

Tšato se postavil do pozoru. „Žádáme o možnost podílet se na výsadku. Na THOŘE beztak nemáme co dělat,“ dodal.

Rhodan si vzdychl a vzal je sebou.

10.

Pro obě pomocné lodi to byl k základně jen skok, ovšem skok peklem. Plophosané si patrně uvědomili, že Pozemšťané připravují něco neobvyklého a zahájili palbu.

Perry Rhodan sevřel rty. Z nebe sjížděl blesk za bleskem a ničil jedno obranné dělo po druhém. Plophosané se zoufale bránili a nasadili množství zbraní. Superbojové lodi nemohli vážně ohrozit, ale jeden z lehčích křižníků byl zasažen tak, že musel nouzově přistát na poušti. Jiná loď prudce klesla a deset metrů nad skálou spustila dezintegrátor.

Plophosané pochopili, o co jde, a rakety s atomovými hlavicemi zabubnovaly o ochranné štíty lodí jako děšť.

Pomocná loď PEYRY se odmlčela. Ve stejném okamžiku povolilo ochranné pole Rhodanovy lodi a komando dostalo rozkaz k výsadku. Muži disciplinovaně vyskákali a rozdělili se ke čtyřem šachtám. Pomocná loď vybuchla a žhavé trosky se rozstříkly kolem nich.

Perry Rhodan pronikl do chodeb základny, ale po několika minutách se mu ohlásil Atlan a požádal jej, aby přišel k šachtě. Rhodan mu vyhověl a ke svému překvapení uviděl Atłana, jak se blíží na pancéřovaném kluzáku.

„Plophosané jsou šílenci, Perry, ale proto tady nejsem. Vůdce chce utéci. Jeho loď je jen dva kilometry odtud.“

Perry Rhodan a Atlan si probojovali cestu mezi troskami základny pomocí dezintegrátoru a Iratia Hondra našli až v centrále. Na rtech měl krev, ale oči jasné.

„Vyhrál jsi, Rhodane. Já zemřu a je to asi nejlepší řešení.“ Jeho hlas byl klidný, bez nenávisti a strachu. „Připouštím, že jsi lepší než já. Podcenil jsem tě.“ A najednou se nadzvedl. Když k němu Perry poklekl, na rtech se mu objevil úsměv: „Žádné dojemné scény, Pozemšťane... Něco... Něco pro tebe mám.“ Přetáhl cosi přes hlavu.

Perry Rhodan užasle hleděl na vejčitý předmět. Byl to buněčný aktivátor.

„Vezmi si ho,“ řekl Iratio Hondro, „a předej Mory Abroové, té vůdkyni rebelů. Mnoho štěstí tobě... I lidstvu...“

Tělem muže, který málem vyvrátil Impérium, proběhlo zachvění. V příštím okamžiku se zatřásla země a do uší obou mužů zaznělo příšerné podzemní dunění.

Rhodan zavolal Hiteho Taruma a ten mu podal vysvětlení: „Poslední obránci provedli sebedestrukci základny. Do zajetí jsme mohli vzít jen osm těžce raněných gardistů.”

„Muž jako Hondro může odejít jen s hromobitím,” konstatoval Atlan a unaveným pohybem přejel dlaní přes čelo.

„Oni už táhnou a my tady zůstaneme viset,” řekl Picot.

„Na zítřek je ohlášena nákladní loď flotily,” usmál se Tšato. „Vymění součásti hypermotoru a vypaří se i LION.”

„Vypaří! To jste mi něco připomněl! Kdybych tak mohl žít ve starověku a sloužit na pozemské parolodi! Určitě by mi bylo lip, než...”

„Jestli byste raději patřil k pozemnímu personálu, Dane, tak vám nebudu stát v cestě.”

Picot zrudnul. „Chcete říct, že byste mě vyhodil...”

„Jenže ono to prostě nepůjde. Víte, při tom útoku na základnu jsem si uvědomil, že beze mě nemůžete být a já hodlám zůstat na LIONU.”

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA:

Caldeny: major Modré gardy, Plophosan, člen základny na Opposite.

Hamprich, Kalu: Plophosan, plukovník Modré gardy, zástupce Iratia Hondra.

Hito: Plophosan, Seržant Modré gardy, člen posádky základny na Opposite.

Holgan: Plophosan, Seržant Modré gardy, člen posádky základny na Opposite.

Holgsen, Einar: poručík flotily Impéria, psychologický poradce velitele lodi LION. Tento muž byl trojnásobný profesor, doktor psychologie. Plešatý, má melodický hlas.

Jarin: Poručík Modré gardy, Plophosan, člen posádky tajné základny na Opposite.

Kohol, Mink: major Modré gardy, Plophosan, člen posádky tajné základny na Opposite, vědecký pracovník zkoumá molkek.

Kuriuh: Plophosan, poručík Modré gardy, člen posádky tajné základny na Opposite.

Kurella: poručík, zaměřovač křižníku LION.

Lubbow: Seržant Modré gardy, člen posádky tajné základny na Opposite,

Plophosan.

Mamot, Gara: Epsalan, poručík, člen posádky PEYRY. Jeho rodina patřila k prvním kolonistům pozemského původu a vycestovala z oblasti Atlasu na okraji Sahary ve chvíli, kdy tam pronikla moderní civilizace. Rodina vykazovala původ od Vandalů, kteří si podrobili Alžír v pátém století podle křesťanského kalendáře a později splynuli s původním obyvatelstvem. Kdokoliv Mamota viděl, věřil mu to. Navzdory změnám, ke kterým přispěly poměry na Epsalu, byl plavý až do bělá a měl vodově modré oči jako severští nájezdníci.

Moog: Poručík, člen posádky PEYRY, Allanovy vlajkové lodi.

Nasaro: Plophosan, Poručík Modré gardy, člen posádky základny na Opposite.

Nateby, Merk: Plophosan, Major Modré gardy, člen posádky základny na Opposite, náčelník protivzdušné obrany. Dal povel ke střelbě na LION a tím nepřímou prozradil tajnou základnu. Utekl ze základny do pouště, kde ho čeká smrt.

Orog, Orzet: Epsalan, kapitán PEYRY, vlajkové Allanovy lodi.

PEYRA: Allanova vlajková loď, kapitánem je Epsalan Orzet Orog.

Ragna: Plophosan, major Modré gardy.

THORAI: pomocná loď THORY, měří v průměru šedesát metrů, jako všechny lodi typu Pulec. V lince rovníku má prslenec vysoce výkonného impulzního konvertoru a disponuje kompenzačním konvertorem, který umožňuje lineární let.

Trahub, Korda: plukovník Modré gardy, Plophosan, člen posádky tajné základny, vědecký pracovník, zkoumá mollex.

H. G. Ewers POSLEDNÍ BAŠTA

Perry Rhodan, sv. 198

Z německého originálu Die letzte Bastion, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH v Rastattu roku 1986, přeložila Anna Štorkánová.

Vydal jako svou tisící osmistou devadesátou sedmou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,

administrace vývozu tisku, Hvožděanská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax 004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč